12. Årg. 1 Maj 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Robert Morrison.

Innehåll:

Missionen, vår första och största uppgift. — Robert Morrison. — Litet missionsstatistik. — Hundraårskonferensen i Shanghai. — Vår käre broder Böllings sista färd. — En missionsresa. — Brefafdelningen. — Axplock från Tungchow-fu. — Kort öfversikt öfver året 1906. — Axplock från fältet. — S. M. K:s årsmöte. — Jullådorna.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Missionen, vår första och största uppgift.

(Af *A. J. Gordon*, ur en predikan hållen kort före hans död).

Jag är fullt viss, att Herren Jesu ord: »Samlen eder icke skatter på jorden, där mal och rost förstöra, och där tjufvar bryta sig in och stjäla, utan samlen eder skatter i himmelen», (Matt. 6: 19), äro lika bindande för hans lärjungar som hans befallning, att människor skola tro och låta sig döpa. Men jag fruktar, att om någon började lyda den första befallningen på samma sätt som den senare, skulle han anses excentrisk. Jag tror dock, att Kristus menade det lika allvarligt med det ena som med det andra. Det är äfven bäst för oss att göra just så, som han befallt oss.

Någon sade nyligen: »Jag har varit i Indien i 40 år. Det anses, att missionärens lott är mycket hård och pröfvande. Ja, i ett visst fall är den mycket hård, jag menar, då missionären måste skiljas från sina barn och skicka hem dem. Men det kan jag säga, att jag under hela mitt lif aldrig sett en missionärs barn gå på fördärfvets väg.» Detta är ett märkvärdigt uttalande. Dessa missionärer hafva i lydnad för sin Mästare gått ut på hans bud, och de hafva fått pröfva hans trofasthet. Själf har jag under de tjugufem år, jag varit församlingsherde, haft tillfälle att göra mina iakttagelser. Med några få undantag har jag alltid sett, att där föräldrar bemödat sig om att samla förmögenhet åt sina barn, dessa därigenom blifvit fördärfvade. Den bästa vägen att rädda eder egendom är att gifva den åt Jesus Kristus, att låta den användas i hans verk på jorden, att hans evangelium må predikas bland hedningarne. Jag känner ingen annan trygg och säker väg för oss kristna än just denna.

Har du verkligen förstått, att penningar medföra den största fara för den, som missbrukar dem, men att de också kunna blifva till en oändligt stor välsignelse, om de användas rätt? Har du tänkt på, att hvad Herren ger dig såsom lön för ett troget arbete, kan mångfaldigas och det hundrafaldt, om det gifves ut, för att de, som aldrig hört evangelium, må få del däraf? Jag frågar: göra vi verkligen till vår viktigaste lifsuppgift att befrämja evangelii predikan, då vi använda 98 procent af våra inkomster på oss själfva och gifva endast 2 procent till Herrens verk i hednavärlden, där millioner och åter millioner aldrig hafva hört talas om Jesus? Mena vi allvar med vår kristendom, låtom oss då uppoffra vår lyx här hemma för att verka för Guds rikes framgång bland hedningarne!

En af de bästa böneböcker, jag har att rekommendera, är en världskarta. Skaffa dig en sådan och lägg den framför dig, då du böjer dina knän! Hvad är då bön? Det är ej blott och bart att bedja till Jesus Kristus eller att bedja i Jesu namn. För mig har den tanken varit till stor välsignelse, att jag har att förena min bön med Jesu bön. När Moses stod på bergets topp, och Aron och Hur stödde hans händer, segrade Israel; då händerna sänktes, gick allt emot för dem. Nu står Jesus så att säga på bergets topp. Hvad gör han där? Jo, hans ögon hvila på jorden, på dess mörka världsdelar, på dess arma i synd bundna millioner, på dess förlorade inbyggare. Han ser alla dessa, och han tänker på hur han köpt dem med sitt eget blod. När han betraktar dem, beder han för dem natt och dag. Och Anden och bruden äro de, som hålla hans händer uppe, Anden på den ena sidan och församlingen på den andra, och de förena sina böner med hans. O, min Gud, hjälp oss att i denna allvarliga tid bära på våra hjärtan bördan af en förlorad värld och besluta, att missionen hädanefter skall vara vår första plikt.

Robert Morrison.

Det var först i början af det nittonde århundradet, som den protestantiska kristenheten började vakna till medvetande om sin plikt att gifva evangelium åt Kinas folk. I vår tid kunna vi dock knappast föreställa oss, hvilka oerhörda svårigheter, som hopade sig öfver missionens banbrytare i Kina. Väldiga hinder upptornade sig i deras väg, men de ägde en tro, som ej blott kunde hålla stånd mot hindren, utan som förde verket segerrikt fram både hemma och ute.

Londonmissionssällskapet var det första missionssällskap, som utsände missionärer till Kina, och dess första sändebud var Robert Morrison.

Morrison föddes år 1782. Sin ungdom tillbragte han i staden Newcastle-on-Tyne. Där förtjänade han sitt bröd i en lästfabrik. Tolf à fjorton timmar dagligen arbetade han med sina händer, men ändå fann han tid till läsning och begrundande. Där han stod i sitt arbete, hade han vanligen sin bibel eller någon annan bok uppslagen framför sig. Många böcker voro ej för honom tillgängliga, men dem han kunde komma öfver, läste han om och om igen. Hvarken hans föräldrar eller släktingar kunde på länge förmås att gilla hans, såsom de tyckte, vilda planer att studera teologi och blifva missionär. Genom att studera hela nätterna förberedde han sig emellertid till prästexamen vid den teologiska läroanstalten i Hoxton. På dagarna var han som vanligt i fabriken. I London började han lära sig kinesiska med tillhjälp af en kines, som händelsevis uppehöll sig i staden.

Förgäfves sökte den unge Morrison, sedan han blifvit antagen och afskild som missionär, att få göra utresan på något af det Ostindiska kompaniets skepp. Han måste därför taga omvägen öfver Amerika, i hvars handelsvärld han fann mer förståelse. Förenta Staternas statssekreterare gaf honom till och med ett rekommendationsbref till den amerikanske konsuln i Canton. I denna stad fick Morrison hela första året bo i en amerikansk affärsmans fabrik, där utrymmet var ytterligt begränsadt.

De utländska köpmännen i Canton och Macao voro visserligen i det yttre vänliga mot den unge missionären, men hans ställning var dock ytterst ömtålig och svår. Det syntes omöjligt att vinna ingång i landet, och de begränsningar, under hvilka han hade att arbeta, verkade

mycket nedstämmande på hans sinne. Från alla håll var han ständigt utsatt för skarp observation. Ingenstädes fann han sympati. Sådant verkar likt tortyr. För en kines var det på den tiden belagdt med dödsstraff att undervisa en utländing, och inga bokliga hjälpredor funnos heller tillgängliga, hvarigenom han kunde få hjälp att på egen hand tyda de kinesiska hieroglyferna. Innan han sett slutet af sitt första år i Kina, blef han på grund af politiska oroligheter fördrifven från Canton och måste söka sig en tillflyktsort i Macao. Denna tid var full af svåra lidanden för Morrison.

Med år 1809 inträdde åter en ljusning. Han fick då en välbehöflig hjälp i en duglig maka. Tillika fick han anställning såsom tolk i det Ostindiska kompaniets tjänst. Denna befattning blef honom en hjälp i hans missionsarbete, enär han på grund af sin officiella ställning bättre blef i tillfälle att komma i direkt beröring med kineserna. Hans lif var dock fullt af lidanden. Ofta sväfvade han i lifsfara; sällan hade han tillfälle till uppfriskande umgänge med andra, omgifven som han hufvudsakligen var af sådana, som hvarken förstodo eller trodde på hans lifsgärning. Hans första barn, en gosse, dog vid födelsen, och kineserna vägrade honom att begrafva den lille. Samtidigt låg hans hustru farligt sjuk. Under sådana tider sattes hans tro och tålamod på hårda prof. Oförtrutet fortsatte han dock sitt arbete, predikade och skref böcker. År 1812 fick han en kinesisk grammatik färdig. Han sände manuskriptet till Bengalen i och för tryckning men fick vänta tre år, innan boken var färdigtryckt. Morrison utarbetade äfven ett lexikon. Dessa båda verk blefvo af obeskrifligt stort värde för de europeer, som efter honom kommo till Kina. Därjämte utgaf han en katekes samt öfversatte Apostlagärningarna och Lukas evangelium. Detta senare brändes af den katolske biskopen af Macao såsom varande en kättersk bok. Utgifvandet af dessa böcker uppväckte från kinesernas sida en storm af ovilja mot Morrison. Myndigheterna utfärdade en proklamation emot honom, och de kineser, som hjälpt honom, hotades med döden!

Just vid denna tid utsändes makarne Milne till Morrisons hjälp. De anlände till Kina år 1813. Inom mindre än två år fördrefvos de emellertid från Macao af den portugisiske guvernören. De engelske köpmännen i kolonien gåfvo dem intet understöd. De fruktade nämligen, att deras näring genom missionärerna skulle blifva lidande. Milne lät sig dock ej afskräckas. Han använde tiden på studium af språket och stäfjade sitt begär efter att få börja ett direkt missionsarbete. Vid slutet af 1813 var hela Nya Testamentet öfversatt. (För den tiden var detta ett jätteverk).

För att med mer frihet kunna bedrifva arbetet beslöts emellertid att förlägga missionens hufvudstation till en lämplig plats i Bortre Indien, att där fostra kineser, som vunnits för kristendomen, samt därifrån sända dem som evangelister till Kina.

År 1814 döpte Morrison den förste kinesen. Samma år, som han fått glädjen att inbärga missionens förstlingsfrukt, fick han sitt lexikon färdigt. Tryckningen af detsamma, hvilken bekostades af det Ostindiska kompaniet, kostade 180,000 kr.

Fru Morrison nödgades på grund af sjukdom återvända med sina barn till England. Sex år senare återsåg Morrison henne. Hon kom då tillbaka till Kina för att strax därefter åter lämna honom genom — döden.

En gång fick Morrison se rikets hufvudstad, Peking. Han åtföljde nämligen i egenskap af tolk en engelsk beskickning till kejsarens hof.

Om det anglo-kinesiska läroverket på Malacca inlade Morrison stor förtjänst. Under Milnes ledning blef denna läroanstalt af stor betydelse för missionen samt vann mycket erkännande t. o. m. af engelska regeringen. En tryckpress uppsattes, och ett stort antal traktater och böcker såväl på kinesiska som malajiska trycktes och utsändes. Än i dag är en af Milnes traktater bland de mest omtyckta och lästa.

År 1824 besökte Morrison hemlandet. Han mottogs vid hemkomsten med stora hedersbetygelser. Konung Georg IV gaf honom audiens och mottog af hans hand ett exemplar af den år 1819 utkomna bibeln på kinesiska. Följande år återvände han till Kina. Tiderna voro mycket stormiga, och nya pröfningar väntade honom. Krig hotade att utbryta mellan England och Kina. Katolikerna angrepo åter missionen. Genom deras stämplingar stängdes tryckeriet och konfiskerades böckerna. Herrens pröfvade tjänare fick emellertid nu hembud. Han dog den 31 juli 1834 efter 27 års mödosamt arbete.

Under hela sitt lif fick Morrison arbeta i tro utan att se. Vi få nu skörda frukten af hans lifsgärning. På honom besannas förvisso det ordet: »Om hvetekornet faller i jorden och dör, så bär det mycken frukt».

(Efter Rex Christus).

Litet missionsstatistik.

År 1814 döpte Morrison den förste kinesen. Hans namn var Tsai Ako. Den kristna församlingens tillväxt under den följande tiden visar nedanstående tabell:

År	1814	fanns	i	Kina	1	kommunikant
»	1842	funnos	»	»	6	kommunikanter
»	1853	»	»	»	350	»
»	1860	»	»	»	960	»
»	1865	»	»	»	2,000	»
»	1876	»	»	»	13,000	»
»	1886	»	»	»	28,000	»
»	1889	»	»	»	37,000	»
»	1893	»	»	»	55,000	»
»	1898	»	»	»	80,000	»
»	1900	»	»	»	113,000	»
»	1905	»	»	»	150,000	»

De kristna församlingsmedlemmarnas antal har således fördubblats hvart sjunde år. Detta må väl ingjuta mod och förtröstan i våra hjärtan, ty det visar, att kristendomen har slagit rot i Kina, och att den tillväxer med kraft.

Hundraårskonferensen i Shanghai.

Den allmänna missionskonferensen, som den 26 april—5 maj sammanträder i Shanghai, kommer att blifva mycket betydelsefull. Först och främst firas i samband med den hundraårsjubileet af den protestantiska

missionens verksamhet i Kina. Vidare har den mycket viktiga frågor att lösa, ty missionen är nu ställd inför helt olika förhållanden emot hvad den var år 1890, då den sista allmänna missionärskonferensen hölls.

Den kinesiska församlingens tillväxt och utveckling skapa alltfort nya problem, som måste lösas. Missionsskolorna och traktatsällskapen behöfva stärkas och utvidgas. Den vänliga ställning, de bildade klasserna börja intaga till missionen, manar till förnyade ansträngningar. Och då de protestantiska missionärernas antal nästan tredubblats sedan 1890 och nya stora fält genom bättre kommunikationer till det inre af landet öppnats, manar detta till utvidgning af verksamheten i alla dess grenar. Må vi därför ifrigt ropa till Herren, att konferensens arbete må blifva till stor välsignelse för Kinas folk!

Programmet lyder som följer:

Första dagen. Förberedande möten.

Andra dagen. Den kinesiska församlingen: Det ansvar, som hvilar på den, och de tillfällen den fått. Församlingens utvidgning af sin verksamhet på grund af de nya förhållandena, som inträdt. Församlingens andliga tillväxt. Den antikristliga och rationalistiska litteraturen. De afvägar, församlingen redan slagit in på. Behofvet af unga mäns och kvinnors deltagande i verksamheten. De kristnas barn och deras fostran.

Tredje dagen. De infödda pastorerna: Sättet att få bildade unga män att ägna sig åt denna verksamhet. Pastorn i hans förhållande till självfunderhållande församlingar. Svårigheter, som måste öfvervinnas. Evangelisationsarbetet.

Fjärde dagen. Evangelisationsarbetet: Olika metoder och deras lämplighet. Till hvilken grad man bör lämpa sig efter folket och förhållandena. Evangelium i det sociala och politiska lifvet. Den kinesiska församlingen och evangelisationen. Biträdande medhjälpare. Evangeliseringsarbete i städer och på landsbygden. Möjligheten att inverka på de högre klasserna och de metoder, som böra användas. Ännu oupptagna fält bland mongoler, tibetaner, muhammedaner samt bland Miao-, Lolo- och Shanstammarne o. s. v.

Femte dagen. Skolbildning: Den nya rörelsen i Kina. Vikten af kristlig uppfostran. Ledare i stad och kyrka. Kristna skolor: Regeringens högre och lägre skolors inflytande på dem och det bästa sättet att leda dem. Normalskolor etc., skolor för blinda etc., industriskolor.

Sjette dagen. Verksamheten bland kvinnorna. Kvinnornas undervisning. Deras förberedelse för dopet. Sättet att nå dem i stad och på land. Bästa metoden att undervisa dem. Kinesernas ställning till frågan om kvinnans skolbildning. Kvinnliga lärarekrafter. Kvinnliga: industriskolor. Barnhem.

Sjunde dagen. Läkaremissionen: Läkaren såsom missionär. Religionen på sjukhusen. Bevarandet och fördjupandet af de intryck, patienterna fått på missionens sjukhus. Kinesiska läkares utbildning. Sjuksköterskors utbildning. Verksamhet bland spetälska. Dårhus.

Kristna litteraturen: Betydelsen och inflytandet af uppbyggelselitteratur. Den inhemska litteraturens utveckling. Skyddandet af den litterära äganderätten vid nya fördrags ingående med Kina. Kristna tidningar och tidskrifter. Bibliotek. Utnyttjande af Japans litteratur.

Åttonde dagen. Bibeln: Rapport om arbetet med dess öfversättning och utläggning. Söndagsskolan.

Nionde dagen: Missionernas inbördes förhållande.

Tionde dagen. Missionären: Hans förhållande till allmänna frågor. Hans ställning till sitt hemlands regering och till Kinas myndigheter. De kristnas ställning till dyrkan af förfäderna.

Vår käre broder Böllings sista färd.

Den 8 febr. voro förberedelserna för begrafningen färdiga. Graf hade upptagits på den af broder Tjäder nyligen för lille Ivars skull inköpta grafplatsen i Haichow. Kl. 7 på morgonen voro bärarne af kistan och 6 vagnar med gäster från Yuncheng färdiga till uppbrott. Vid 12-tiden uppnåddes Haichow, där vagnarna körde in i staden och upp till syskonen Tjäders. Som en död ej får föras in i en stad i Kina, om annan möjlighet förefinnes, bars kistan utanför muren till södra porten, där lille Ivar Tjäders stoft äfvenledes inväntade det fullständiga sorgetåget. I Haichow mötte äfven bröderna Ericson och Hahne.

Sedan lunch intagits, satte sig sorgetåget i rörelse ut genom den strax invid stationen liggande södra stadsporten. Det var ett rätt imponerande tåg. Förutom 15 missionärer och 6 af deras barn hade en stor skara troende kineser och andra infunnit sig. Kistan var svartlackerad och prydd med fyra stora kransar från vänner i missionen samt en, på hvilken stod: »Med tack från K. F. U. M.». På grund af hans f. d. egenskap af officer lät en broder också dekorera kistan med en stor treflig svensk flagga.

Broder Sandberg förrättade enligt svensk ritual jordfästningen vid båda grafvarna och höll ett kort tal på svenska. Broder Tjäder talade därpå en kort stund till kineserna och framhöll därvid bl. a. skillnaden mellan att *äga* och *sakna* hopp om återseende, då man stod färdig att säga ett *sista* farväl till någon af sina närmaste.

Härpå återvände sorgetåget till stationen i Haichow, där på aftonen ett godt uppbyggelsemöte hölls, ledt af br. Berg. — Påföljande morgon åtskildes gästerna.

Reflexioner vid grafven:

Huru frågande stod man icke inför denna graf! En ung, Gud hängifven arbetare, först fostrad för sitt kall genom arbete för Herren i hemlandet, ytterligare genom språkstudier och andra studier härute skickliggjord för ett lifslångt arbete i denna del af vingården, ses i ett nu ryckas bort. — Han hade förflyttats till en ny station, där hans arbetskraft så oändligt väl behöfdes. Omkring 4 månader hade han där förnämligast varit sysselsatt med reparationer för att få stationen i dugligt skick. Vid mitt besök i Hoiang kort före det inträffade slaganfallet sade han bl. a. till mig: »Nu är jag riktigt glad åt att reparationerna äro öfver, så att jag kan få ägna mig åt direkt missionsarbete. Måtte Herren gifva rika tillfällen därtill!» Sådan var hans hjärteönskan. Men då han menade, att hans arbete skulle på allvar börja, då fann Herren det afslutadt.

Hans tankar och våra, huru vidt äro de icke understundom åtskilda!

Vi grafven stod hans unga maka sörjande, hon, som han så innerligt älskat och under något mer än två år så ömt omhuldat. På armar, starkare än hennes *nu* voro, satt lilla faderlösa Inga i sin mammas omedelbara närhet. På deras hvita kläder såg hela skaran omkring grafven, att det var de, som närmast hade drabbats af sorgen. Den annars så sprittande, glada lilla Inga var dyster, och stora tårar rullade utför hennes kinder. Att pappa lämnat dem, förstod hon dock nog icke. Hennes sorg var framkallad af hennes mammas och tanternas tårar. Och lille Gerhard, för liten att följa sin pappa på hans sista jordafärd, låg hemma i Yuncheng, vårdad af en tant, lyckligt omedveten om hvad som timat.

Huru väl hade icke dessa två små behöft sin far liksom deras mamma sitt stöd!

»Edra vägar äro icke mina vägar», säger han, som öfver allting råder.

Böllings mantel, hvem skall upptaga den? Hoiang står åter utan manlig missionär, och i dess omedelbara närhet finnas 3 stadsdistrikt med öfver 2,000 byar och köpingar. Hvem skall *nu* bringa budskapet om frälsning till dessa trakter? Har vår broder ingen vän i Sveriges K. F. U. M. eller annars öfver hela landet, som är villig att upptaga hans mantel?

Huru vemodigt är det icke att höra *konungars Konung* alltfort *behöfva* spörja: *»Hvem skall jag sända, och hvem vill vara mitt budskap?»*

Haichow den 10 febr. 1907.
Rob. Bergling.

En missionsresa.

En dag i november begåfvo vi oss åstad, tre Herrens vittnen, för att bära ut frälsningens budskap. Vårt mål var byarne söder om Saltsjön, cirka 3 mil från Yuncheng. Under vår 12 dagars bortovaro besökte vi 9 byar; och vill jag nu skildra några af våra erfarenheter.

Första dagen kommo vi till en by, där vi voro förlidet år, och blefvo mycket väl mottagna. Vi sökte upp dem, som då togo emot oss, men som det var sjukt i hemmet, kunde vi ej taga in där. Bibelkvinnan och jag satte oss då ned på en trappa, men till följd af det ruskiga vädret sutto ej kvinnorna såsom eljest utanför sina dörrar, utan vi fingo endast en skara barn och några män omkring oss. Det var emellertid *kvinnorna*, vi ville träffa. För att locka ut dem, tog unge *Sie* (en af eleverna i missionsskolan) bokpåsen på ryggen och gick bygatan uppför, spelande på sitt dragspel; efteråt kommo bibelkvinnan och jag. Aldrig hade jag förr gått i en sådan procession; men hvad gör man icke för att vinna några! Musiken hade åsyftad verkan. Öfverallt sprungo kvinnorna ut för att se, hvad som stod på. Att se en utländing var för byfolket något ovanligt. Inom kort hade vi fått en stor skara både män och kvinnor omkring oss. Sedan männen fått betrakta oss en stund, uppmanade vi dem att gå till *Sie*, som i närheten hade bredt ut sina böcker. Vi fingo sedan vittna för en stor skara uppmärksamt lyssnande kvinnor. Efter en stund smög sig en kvinna fram till bibelkvinnan och frågade blygt, om vi ville hålla till godo med att under hennes låga tak dricka litet varmt. Alltså gingo vi dit och bjödos där på välling, som smakade utmärkt i kylan. Några kvinnor, som ville höra mer och lära sig bedja till den sanne Guden, infunno sig också. Innan vi lämnade detta hem, böjde vi knä, och så fingo dessa kvinnor både se och höra, huru vi tillbådo vår Gud.

En af de byar, vi sedan besökte, hette Si-iao. Emedan det var mycket kallt och blåsigt, visade sig ej något folk på bygatan. Vi togo då in på värdshuset, det enda, som fanns i byn. Ehuru vår bostad utgjordes endast af ett stall, voro vi glada och tacksamma att vara skyddade för köld och blåst. Vädret utvecklade sig till fullkomligt yrväder, hvarför vi ej kommo i beröring med många, oaktadt vi stannade i denna by två dagar.

Som tiden ej medgaf oss att stanna längre, foro vi vidare till *Tong-kuo*. Där togo vi in hos en af frk. Ragnhild Hattrems f. d. patienter, fru Peh. Hon hade blifvit afvand från opium något år före flykten samt tycktes riktigt ha mottagit sanningen i sitt hjärta. Hon fick lida mycket af sina släktingar, för att hon trodde på Jesus. En dag, då förföljelsen i byn var svårare än vanligt, gick hon ut på fältet för att där ensam möta den, som hon trodde, snart förestående döden och på så sätt ej inveckla någon af de sina i svårigheter. Hennes glädje att nu råka oss var mycket stor. Snart märkte vi emellertid, att hon rökte opium. Härmed hade hon börjat för att stilla sina plågor, då hon en gång varit sjuk. Både hon och hennes man önskade nu få komma till oss och blifva afvanda. I detta hem hvilade vi flere nätter, under det vi på dagarna besökte närgränsande byar. I en by minns jag, att folket var ovanligt förmörkadt. Känsla af synd och behof af frälsning voro för dem något fullkomligt främmande. När jag talade om att alla människor ha synd, vände jag mig till en gumma och frågade: »har ni synd?» »Ja, visst har jag det», pekande på sina ben. »Nej, synd?» »Ja visst har jag läppar», pekande åt munnen. »Nej, synd, säger jag.» »Ja, visst har jag det, knappt om mat och klent med kläder.» Synd, ben och läpp låta på kinesiska ganska lika, och troligen lade jag orätt betoning på orden. Kineserna ha i *allmänhet* ej det ringaste begrepp om synd. Och emedan de äro utan känsla af synd, ha de ej heller behof af någon frälsare. Synd är enligt deras begrepp: fattigdom, sjukdom, barnlöshet o. s. v. O, att Guds Helige Ande snart finge väcka upp de sofvande samvetena!

En kväll fingo vi besök af ett par kvinnor, som tycktes vara beredda själar. Och hur lätt gick det ej att tala, när budskapet togs emot! En af dem kallade mig i sin oskuld hela tiden för fru *Iang*, som betyder utländing. När jag upplyste henne om, att jag hette *Peh*, sade hon helt förvånad: »Å, jag trodde, att alla från edert land hette Iang. Men, säg mig, ni, som talar så goda ord, är väl ej från samma rike som de utländska djäflarna?» Stackars kvinna, den enda benämning, hon hört på en utländing, var »djäfvul».

Under dessa dagar, medan jag var ute bland folket, blef Joh. 10:20, 21 så lefvande för mig. »Somliga sade: han har en ond ande och är ursinnig, hvarför hören I honom. Andra sade: sådana ord talar ej en, som är besatt af en ond ande, icke kan väl en ond ande öppna

blindas ögon?» Om vi riktigt sätta oss in i, att vi och vårt arbete bedömas lika, då sårа ej de ord, vi få höra, och de blickar, vi utsättas för, utan då blir det glädje i hjärtat öfver att få följa Frälsarens spår. Gärna hade vi velat stanna borta längre, men vi måste återvända hem för att äfven i vår dagliga kallelse »tjäna Herren med glädje».

Augusta Berg.

Nien ch'i den 8 febr. 1907.

Käre broder Holmgren!

Guds frid!

Förra söndagen var jag och hälsade på i Sinan Det var riktigt uppmuntrande. När jag för 5 år sedan först kom till Sinan, hade vi endast 10 långa bänkar och några korta bänkar i kapellet. Det räckte godt till under det första året. De första söndagarnas gudstjänster stå så lifligt för mitt öga. Evangelisten, kocken, jag och ett par troende, det var hela församligen. Emellertid blef det småningom mer folk, och jag fick låta göra omkring 6 bänkar till, innan jag lämnade Sinan, för att bereda nödiga sittplatser. För ett år sedan nämnde syster Maria Pettersson, att hon behöfde ytterligare sex bänkar, ty folket fick ej plats. Jag var litet misstrogen, men vid mitt besök nu i Sinan såg jag sex nya långa, blanka bänkar, och alla voro de besatta med troende.

På söndagsmiddagen kl. 3 hade vi predikan på stora gatan midt framför rådhuset. Skolläraren med skolgossarna voro där för att sjunga. Det lät utmärkt, när de alla stämde upp.

På landsbygden är det särskildt tvänne platser, där det pågår väckelse. Den ena ligger en mil från staden. Där har evangelisten Ch'en i vinter haft opieasyler. Öfver 200 opierökare hafva blifvit afvanda från lasten. Ch'en håller gudstjänster och predikar troget. Flere äro därför påverkade af Herren. Om söndagarna äro de gudstjänststunder, han håller, talrikt besökta. På nyåret skall Ch'en hafva en veckas bibelklass med de troende. Den andra platsen ligger nära 4 mil från Sinan vid Gula floden. Det är mycket uppmuntrande att träffa bröderna från den trakten. De riktigt törsta efter Guds ord samt äro nitiska i att vittna och predika.

På våra trakter här i Honan har det varit lugnt, men på en annan plats 20 à 30 sv. mil härifrån har det varit ett upplopp, liknande det i Tungchow Fu. Kina befinner sig i ett öfvergångsstadium. Det gamla aflägges, men det nya har ännu ej kommit. Må Herren gifva oss nåd att förblifva trogna vid vårt verk, midt under alla slitningar och pröfningar!

Vi tänka ständigt i våra böner på eder och allt Guds folk hemma i Sverige, att I på allt sätt mån få nåd och glädje.

Vi äro f. n. rätt krya. Herren har hjälpt underbart igenom. Vår minste gosse Johannes är dock fortfarande något klen. Till sommaren hoppas vi om möjligt få resa till Chi-kong-sans sanatorium, där fröken Burén byggt sin villa. Vi frukta nämligen, att lille Johannes svårligen skulle stå ut med en sommar till på denna plats. Nämnda hälsoort ligger ej heller så långt aflägsen.

Din i Herren tillgifne
G. Ad. Stålhammar.

Axplock från Tungchow-fu

af *Hugo Linder.*

III.

På våra utstationer hafva »tältpredikanter» äfven denna vinter varit förlagda. På några platser ha de ock öppnat opieasyler. Några nya arbetare ha dessutom tillkommit, så att alla stationerna kunnat besättas jämte asylen i Iung-Feng. Tiden har tyckts oss lämplig efter det kejserliga dekret, som proklamerat opiets utrotande inom 10 år. Men enligt det kinesiska ordstäfvet: »hvarföre brådska? Solen och månen stanna ju kvar äfven i morgon», går det icke fort att öfvertyga mängden om att nu är ett viktigt tillfälle för alla opierökare att bli begäret kvitt. På våra öfverallt uppklistrade plakat gå vi nämligen i borgen för, att hvar och en, som verkligen enligt vår metod vill afvänja sig, också blir fri från bojan. De fattiga, som *dricka* opium, äro mest förstörda, men de ha också svårast att anskaffa asylafgiften, och vi ha funnit, att gratisafvänjning icke är rådlig. Att Herren dock skall välsigna det arbete, som nu pågår i asylerna, vare sig patienterna bli många eller få, därom är jag öfvertygad. På grund af de starka höstregnen rasade husen på två utstationer, så att vi måste söka oss nya. Några troende bröder bjödo mig dessutom öppna en ny asyl på en plats, där de själfva ville hyra huset. Att ordna allt detta har kostat oss och våra medarbetare mycket besvär och mången bönekamp. Två hus, om hvilka vi redan uppgjort kontrakt, gingo oss ur händerna, då jag ej ville föra saken till mandarinen. Vi ha nu fått våra önskningar uppfyllda. Husen äro alla i ordning, tack vare vår trogna evangelist, f. d. muraremästaren Li, som sedan i somras gått från plats till plats, hyrt och iordningställt hus åt oss. I de flesta fall bekostar församlingen en del af hyran, Sedan alla asylerna kommit i gång, är det meningen, att br. Högman skall öfvervaka detta arbete. I vårt lilla apotek i Tungchow-fu bereda vi den medicin, som icke kan köpas från kusten. Bedjen, älskade syskon, särskildt för denna viktiga verksamhetsgren och kommen ihåg, att de flesta troende, som nu finnas, ha kommit till nytt lif i eller genom opieasylerna!

* * *

Ett böneämne, som i lång tid legat tungt på våra hjärtan, är Ueinan-församlingens upprättande. En »rik man», som på grund af förargelseväckande lefverne blifvit utesluten ur församlingen, har med list och lock lyckats binda de flesta troende vid sig och göra dem afvogt stämda mot missionens ledare. Jag måste till slut afbryta mina besök på platsen, i hopp att de uppriktiga skulle

komma till besinning. Må Herren förbarma sig öfver hvarje församling, där en i sina egna ögon »rik man» fått herraväldet!

Till sist såg jag endast en utväg ur svårigheterna: att öppna predikolokal med gatukapell i staden Ueinan för att vinna flera själar för Herren. Skulle det behaga Herren att genom en sådan verksamhet väcka de andra till ifver, så vore fältet vunnet. Men det fanns blott en man, som jag ansåg mogen för en sådan plats: Bergs evangelist i Yuncheng. Men hur skulle han kunna fås? Jag bad mycket till Herren och skref så till August Berg. Svaret var nekande; mannen kunde icke undvaras. Ingen utväg syntes öppen, fast både församlingen i Tungchow och enskilda ständigt anropade Herren om hjälp för Ueinan. Så kom en dag bref från Berg, inneslutande ett bref från hans evangelist, som mycket bevekande bad mig göra honom artificiella tänder. Ehuru han ännu ej är 40 år, hade han icke en tand i sin mun. »Ja», svarade jag Berg, »jag är villig hjälpa Tsao, men på det villkor, att han kommer öfver och hjälper mig i Ueinan ett halft års tid». Slutet blef, att i denna stund sitta både Tsao och Hsii, Högman och undertecknad i missionens förhyrda lokal i Ueinan, där vi hvarje afton predika för så mycket folk, som kan rymmas i det lilla gatukapellet. Vi prisa Herren för all hans nåd. Några af de gamla troende ha redan varit här och tröstat oss. De obotfärdiga, som blifvit nekade att utan vidare blifva återupptagna i församlingen, komma nog att lägga hinder i vår väg. Vi ha dock redan sett Guds ords predikan göra kraftigt intryck på flera af åhörarne och tro, att Herren Gud här skall förhärliga sitt namn. Vi känna, att de förra årens såningsarbete genom bröderna Folke, Tjäder, Berg m. fl. arbetare icke varit förgäfves. Marken är beredd, och ordet mottages med sådan beredvillighet, att vi känna oss mera hemma här än på de flesta andra ställen i vårt distrikt.

* * *

I ofvanstående hoppas jag nu, att våra vänner och medarbetare skola finna ämnen till tacksägelse och bön; och beder jag, att dessa ämnen af eder ofta måtte framläggas inför honom, som allting förmår. Icke minst vilja min hustru och jag bedja eder bära *oss* på bönens armar, att vi måtte blifva bevarade i Jesu Kristi kärlek.

Kort öfversikt af året 1906.*)

Af *James Stark*, sekreterare i China Inland missionen.

Det sista året har i politiskt afseende varit ett öfverraskningarnas år. I hastig följd hafva dekret utfärdats, i hvilka gjorts förut aldrig kända eftergifter, och hvarigenom betydelsefulla och oväntade förändringar komma att inträda i Kinas åldriga politiska system — reformer, som skola förbereda landet för ett konstitutionellt styrelsesätt. Man har äfven tagit itu med opiet, den närmaste orsaken till så mycken nationell svaghet, till så mycket moraliskt och fysiskt ondt.

Motivet till alla reformer anses allmänt vara en önskan att göra Kina starkt och sätta det i stånd att bevaka sina egna intressen.

En nationell anda har börjat vakna bland folket. Detta har i vissa fall tagit sig uttryck i fientlighet mot främlingar, i andra fall i begär efter västerländingarnes kunskaper och färdigheter. Detta nationella uppvaknande har öfverallt kunnat iakttagas. Äfven bland de infödda kristna har det visat sig, nämligen i begär efter oberoende vid ledningen af församlingens angelägenheter, något, hvartill de infödda kristna tydligen ännu icke äro mogna.

En öfvergångstid i ett folks historia är alltid en kritisk period, synnerligen i ett konservativt land. Därför har det aldrig funnits en tid, då förböner för regeringen varit mera nödvändiga än i den närvarande.

Tid efter annan har ställningen i Kina under året varit sådan, att den påkallat ovanlig uppmärksamhet. Tidigt på våren förekom blodbadet i Nan-chang, hvaraf följderna dock genom Guds ingripande blefvo i andra distrikt mindre allvarliga, än vi fruktat. Sedan följde i åtskilliga provinser upprorsrörelser, förorsakade af torka och öfversvämningar samt i sammanhang därmed brist på näringsmedel. Såsom en indirekt följd af nämnda olyckor uppstod en liflig verksamhet bland de hemliga sällskapen. Dessa drogo fördel af de gynsamma tillfällena för befordrande af sina anti-dynastiska och främlingsfientliga sträfvanden.

Vidare hafva i olika delar af kejsardömet förekommit uppror mot lokal-styrelser samt andra oroligheter af mer eller mindre allvarsam karakter, medförande spänning och oro för missionsarbetarna såväl i de hemsökta distrikten som i deras grannskap.

Genom Guds stora barmhärtighet hafva oroligheterna dock icke allvarligt afbrutit missionsarbetet. Våra missionsarbetare hafva utan att lida personligt öfvervåld burit evangelium till ett stort antal större och mindre städer samt köpingar, som aldrig förut nåtts af korsets budskap. Kristlig litteratur har i stor utsträckning blifvit spridd. Delar af bibeln ha blifvit köpta af ett mycket stort antal män och kvinnor af alla samhällsklasser. Särskilda serier af evangeliska möten hafva anordnats på centralt belägna platser. Resultaten hafva varit uppmuntrande. Den ordnade predikoverksamheten har troget fortsatts.

Antalet sökare har ansenligt ökats, och såsom ett betecknande och uppmuntrande faktum må nämnas, att många af dessa hafva påverkats genom omvända kinesers personliga vittnesbörd.

Året har utmärkts af en stor andlig väckelse bland urbefolkningen i provinserna Kwei-chow och Yunnan. Till detta enkla och föraktade folk, som lefver ett hårdt lif och i stor fattigdom, har evangelium kommit som goda nyheter, och de hafva mottagit det som ett gudomligt budskap.

I allmänhet finnas dock ännu i provinserna mycken slöhet, likgiltighet och af okunnighet alstrad fördom att öfvervinna. Missionärens afsikter äro ännu mångenstädes missförstådda, och hans omsorg om folkets andliga välfärd misstydes. Men trots allt detta har evangelium rönt ett gensvar, som är ägnadt att ingifva Guds tjänare friskt mod och ett förväntansfullt sinne. Öfver 3,300 dop under året hafva redan inberättats. Detta antal, som *sannolikt* kommer att ökas, när uppgifter från alla stationer

*) Ur en artikel i China's Millions.

inkommit, öfverstiger vårt största, förut antecknade under ett år med mer än 33 %.

I församlingen hafva, trots enskildas syndafall och underlåtenhet att inrätta lifvet efter Guds ords föreskrifter, tydliga framsteg blifvit gjorda, hvilka yttrat sig i äkta gudsfruktan, offervillighet och nitälskan för Herrens sak. Somliga af de kinesiske ledarne hafva utvecklat andliga gåfvor, som satt dem i stånd att lämna en god hjälp i arbetet. Bibelkunskapen har fördjupats genom särskilda klasser och bibelskolor för studium af Guds ord. Skolor för uppfostran af både kristnas och icke kristnas barn hafva fortgått, och många unga hafva i dem blifvit omvända.

Provins- och lokalkonferenser hafva anordnats dels till det andliga lifvets fördjupande dels för öfverläggning om församlingsfrågor.

Att en andlig, kraftigt missionerande församling skulle få vara utan förföljelse, i ett hedniskt land sådant som Kina är otänkbart. Ehuru förföljelsen måste väcka vår medkänsla med dem, som utsättas för densamma, kan den dock icke blott beklagas, ty utan förföljelse skulle det å sökarnes sida blifva mindre renhet i deras motiv, hos de omvända mindre fasthet och i församlingen med all sannolikhet ett andligt aftynande.

Vi blicka tillbaka på det gångna året med djup tacksamhet för Herrens handlingssätt med vår mission, för att våra behof blifvit fyllda och för mångfaldig, oss bevisad barmhärtighet. Vi blicka framåt mot det nya året i ett sinne af ödmjukt och dock hoppfullt beroende af Gud, ty fastän horisonten icke är fri från olycksbådande moln, är utsikten dock ljus och lofvande. Bröder, bedjen för oss!

Axplock från fältet.

Ett rörande bevis på de infödda kristnas kärlek har fru Inez Bölling omtalat. Sedan hon med sin sjuke man, sina barn och frk. J. Gustafsson brutit upp från Hoiang på grund af de hotande ryktena om en annalkande röfvareskara, buro deras kinesiska medhjälpare bort från stationen alla deras tillhörigheter, för att de icke skulle undergå samma förstörelse som syskonens i Tungchow egendom. Det mesta fördelades på olika hem i staden, det öfriga stufvades in i lådor och fördes till pantbanken (ett slags säkerhetsåtgärd, som kineserna mycket begagna sig af). Genom Guds nåd kom dock icke den fientliga skaran så långt som till Hoiang. Den stannade två mil från denna station. Glädjande är emellertid att hos de infödda kristna se en sådan kärlek och omtänksamhet.

I början af mars kunde systrarna återvända till Hoiang liksom ock Berglings till Hancheng. Icke heller där hade något blifvit förstördt.

Ännu är det emellertid långt ifrån lugnt i Shensi. Vi må därför vara flitiga i förbönen för våra älskade syskon, som återvändt dit!

Broder *Rikard Andersson* skrifver i ett enskildt bref följande:

I »Hans stjärna i Östern» för i år gaf frk. S. Engström en liten skildring af evangelisten Chens arbete på en plats, som heter U-t'eo. Herren har välsignat hans arbete, så att många blifvit afvanda från opiet och ej så få intresserade i evangelium. Nu, under det kinesiska nyåret hade han anordnat en bibelkurs för dessa nyomvända. Som br. Stålhammar var förhindrad att resa dit, bad han mig leda denna bibelkurs i hans ställe. Af hela mitt hjärta tackar jag ock Herren för hvad jag fått se af evangelii kraft på denna plats. Där funnos några gamla män, som voro genomlyckliga öfver hvad de fått genom Kristus, och det var en glädje att sitta ned bredvid dem och höra dem tala om, hvad de förr varit, och hvilken skillnad det är att tjäna Herren och tjäna afgudar. Andra åter äro öfvertygade om evangelii sanningar men ha ännu ej tagit ut steget helt, så att man vågar tro, att de äro födda på nytt.

Jag var därute tio dagar, hvarunder vi gingo igenom de stora dragen af 1 Mosebok. En svårighet med dessa nybörjare är, att de ha så svårt att kunna reda sig med sina biblar, ty äfven om de kunna läsa, ha de svårt att söka upp de olika böckerna i bibeln. För att de själfva efteråt skulle kunna få reda på de ställen, jag hänvisat till, lät jag en lärare skrifva ut de olika punkterna med de citerade bibelställena för hvarje dags studium. Några af de där snälla »gubbarna» brukade säga: »Ja, vi förstå och veta så litet. Men vi tro på Jesus.»

Följande berättas af en pastor i Brooklyn: »En man beställde skjuts på en diligens, i hvilken funnos första-, andra- och tredje-klass passagerare. Men då han tittade in i vagnen, fann han, att alla passagerarna sutto tillsammans utan åtskillnad. Han funderade häröfver åtskilligt utan att blifva klok på orsaken, tills de kommo till en backe, då körsvennen utropade: »Första klass passagerare sitta kvar, andra klass stiga ur och gå, tredje klass gå ut och skjuta på»! I församlingen borde icke finnas mer än en klass passagerare — alla tredje klass — hvilka, när behofvet bjuder, allesammans stiga ur och skjuta på för att hjälpa församlingen och dess sak framåt».

Augustana.

Svenska Missionen i Kina

firar

sitt 20:de årsmöte

instundande Kristi Himmelsfärdsdag

i Kyrkan vid Floragatan enligt nedanstående program:

I. Kl. 11 f. m. Inledning af ordföranden.
II. Utdrag ur årsberättelsen af sekreteraren.
III. Missionsföredrag af missionär E. Folke.
IV. Kl. 6 e. m. Föredrag af pastor S. Thysell m. fl.

Sångboken Hemlandstoner användes.

Jullådorna.

För missionärernas anhöriga och vänner meddelas, att sakerna till jullådorna böra inlämnas till missionsexpeditionen, 8 Malmtorgsgatan, Stockholm, före den 15 maj.

Stockholm. Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget. 1909.

12. Årg. 15 Maj & 1 Juni 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

耶和華以拉

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

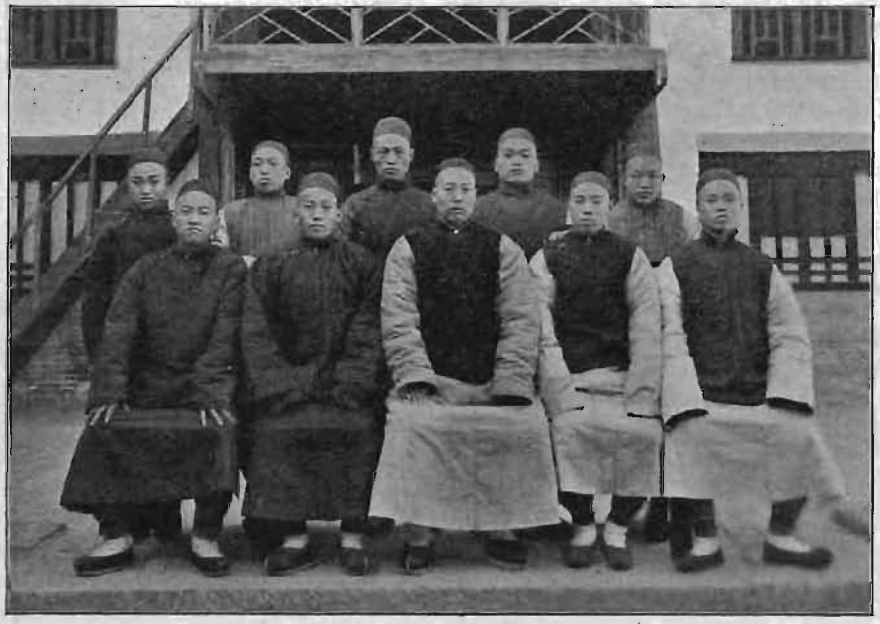

Eleverna i Yunchengs missionsskola.

Innehåll:

Redogörelse för Svenska Missionens i Kina 20:de verksamhetsår. — Brefafdelningen. — De ungas sida. — Huru en ung tibetan fann Kristus. — Strödda meddelanden. — För S. M. K:s missions- och bönekretsar. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Redogörelse för Svenska Missionens i Kina 20:de Verksamhetsår.

A. Missionsfältet.

Ännu ett år har gått till ända, och snart kan den protestantiska missionsverksamheten blicka tillbaka på en sekellång tillvaro i Kina. I detta land med dess uråldriga civilisation har en tidrymd af hundra år dock icke på långt när samma betydelse som för en västerlandets son.

Redan hundra år, innan David spelade på sin harpa, författade en af Kinas kejsare — *Wen* — skrifter, som ännu i dag läras utantill af hvarje mer beläst studerande i riket och anses såsom klassiska, och när Homerus författade och sjöng sin Iliad, besjöngo Kinas blinde sångare sina hjältar, hvilkas grafvar varit ibland dem redan i tretton århundraden.

Men vi, som något lärt oss att fatta tidens värde, som veta, att för hvarje slag pendeln slår, en stor skara af denna nations söner och döttrar gå in i evigheten, vi försöka att köpa minuterna och att efter bästa förmåga, på den allra kortaste tiden, bringa evangelium till så många som möjligt. Att skildra ett hundraårigt missionsarbete tillkommer ej oss. Vi önska i stället kasta en blick på det arbete, som under det senaste året utförts på vårt eget fält.

Kina är fortfarande stadt i ett utvecklingsstadium, och är det att hoppas, att detsamma må blifva icke blott långvarigt som de föregående århundradenas stillestånd utan ock välsignelsebringande för nationen.

Den kejserliga beskickningen till Europa, Amerika och Japan väckte allmän och berättigad uppmärksamhet. Frukter af densamma ha redan visat sig, förnämligast i regeringens bestämda önskan att införa konstitutionell styrelse. Någon direkt återverkan på missionsarbetet synes den ännu icke hafva haft, men troligen kommer den att hafva till följd en bättre uppfattning af missionen.

Såväl i England som Amerika uppvaktades kommissionen af deputerade från de ledande missionssällskapen, som för densamma klart och tydligt utvecklade missionens ändamål och betydelse. Det lär vara påtänkt att fastställa vissa bestämmelser rörande missionsarbetet, men i hvad riktning och till hvilken utsträckning är ännu obekant. Långt aflägset från de stora hamnstäderna, som vårt arbetsfält är beläget, känna vi ju mindre inflytandet af reformrörelserna. Man märker dock, att något är i görningen, och att Kina alltmer aflägsnar sig från den säregna ståndpunkt, som alltid varit utmärkande för detsamma.

* * *

Så växlar då allt härnere, men Urtidens Gud, vår Fader, som är i himmelen, men som ock är när oss alla dagar intill världens ände, han förändras aldrig. På honom förtröstade våra fäder, de förtröstade och kommo icke på skam. Herren hjälpe oss att icke blifva tröga utan varda deras efterföljare och sålunda genom tro och tålamod utfå löftena!

* * *

Enligt gammal vana börja vi redogörelsen med den provins, i hvilken arbetet först upptogs, nämligen

Shansi.

Antages vara det kinesiska folkets ursprungliga hemvist, 12,456,000 invånare. Större än England och Wales. På hvarje 86,000-tal själar finnes en missionär. Provinsen äger 109 med murar omgifna städer. Af dessa sakna 65 ännu arbetare.

Shansis tillgångar på mineralier, särskildt kol och järn, äro ögonskenligen outtömliga. Järnet mäter sig till kvaliteten med hvilket annat som helst, och af kol finnas sådana kvantiteter, att man beräknat dem vara tillräckliga för hela världens behof under en tidrymd af tusen år. Den förut så rika provinsen är nu ruinerad genom opium. De första protestantiska missionärerna anlände till Shansi i november 1876 kort före den förskräckliga hungersnöden 1877—78. Under boxarupproret 1900 ledo 113 missionärer jämte 46 af deras barn i denna provins martyrdöden.

Svenska missionen i Kina har i Shansi 4 hufvudstationer, 6 utstationer, 15 missionärer, 16 infödda medhjälpare och 206 kommunikanter.

Postadress: direkt till stationen, via Hankow & Honanfu.

Yuncheng. 1888.*)

August och Augusta Berg, Th. och Sekine Sandberg och Fredrika Hallin hafva under året varit bosatta här.

Infödda medarbetare: Evangelisten *T'sao Ching-ho* och bibelkvinnan *Ma*.

Bröderna Berg och Sandberg hafva, förutom det att de skött sina ordinarie befattningar, den ene såsom missionens ordförande, den andre såsom missionens sekreterare och kassör, äfven undervisat i missionsskolan. Fruarna Berg och Sandberg tillika med fröken Hallin hafva ägnat sin tid åt husbesök, byresor och bibelklasser, hvarjämte fröken Hallin haft ledningen af en skola för mindre flickor, i hvilken 8 elever undervisats. Bibelkvinnan har varit nitisk i att göra husbesök och byresor. Evangelisten T'sao vittnar alltid med glädje om Herren. Ledsamt nog måste han på senhösten af hälsoskäl återvända till sitt hem, men har han sedan kunnat återupptaga sitt arbete, denna gång i Ueinandistriktet i Shensi, där hans hjälp påfordrades.

I september höll missionen sin årskonferens och i samband med densamma äfven konferens för kinesiska delegerade. Församlingens årmöte hölls ock uti september, vid hvilket tillfälle 1 man döptes.

*) Årtalet vid stationerna anger det år, då missionsarbetet där begynte.

Som vanligen brukar vara fallet, hafva flera af syskonen af en eller annan orsak nödgats stanna här längre eller kortare tid. Missionens hus hafva under året slutreparerats, och ter sig stationen nu i ett ganska tilltalande skick.

De gudstjänstbesökandes antal har i medeltal uppgått till 75. Från verksamhetens början hafva 55 personer döpts.

Vid årets slut utgjorde församlingsmedlemmarnes antal 28. Årets kollekter uppgå till tæl 5: 00 = kronor 15: 00.

För skolverksamheten kommer särskild berättelse att afgifvas.

Ishï. 1891.

Axel och Anna Hahne, Agnes Forssberg och Andrew Ericsson, biträdda af evangelisterna *Chang Hsiang-liu* och *Liu Iang-ts'ai* samt bibelkvinnan Uang, hafva i regel utfört samma arbete som under det föregående året. På hufvudstationen hafva predikoverksamhet och gästemottagning ägt rum, och på utstationerna Pe'i-chuang Suen-chuang, Chang-chia-chuang och Lin-chin har broder Andrew Ericsson under upprepade besök tillbringat längre eller kortare tid. Bokförsäljarne *Kuo* och *Fann* hafva troget fullgjort sitt arbete. Under senare hälften af året öppnade »Daggryningen» här sin fjärde flickskola. Undervisningen i densamma bestrides af *Chang Ma-nao,* dotter till vår gamle medhjälpare Chang Chih-heng och f. d. elev uti Yunchengs flickskola. Hennes senaste utbildning har ägt rum i en skola i Peking.

I början af året insjuknade syster Anna Hahne och tvenne af barnen i smittkoppor, som dock, åtminstone hvad de små beträffar, voro af lindrig art, hvarför ock full hälsa återvanns.

De gudstjänstbesökandes antal har på hufvudstationen i medeltal uppgått till 50 personer, på utstationerna till 110. I gosskolan ha undervisats 21 elever.

Tvenne stormöten hafva hållits och 6 personer genom dopet upptagits i församlingen. Från verksamhetens början hafva 99 personer döpts. Församlingsmedlemmarnes antal utgjordes vid årets slut af 77 personer.

I flickskolan ha undervisats 11 flickor.

Haichow. 1895.

Någon förändring af arbetspersonalen har ej ägt rum, utan hafva syskonen Henrik och Hilma Tjäder, V. Vester och Ida Andersson, biträdda af evangelisten *Kuo Ta-ch'eng* och bibelkvinnan *Li,* utfört det sedvanliga arbetet i distriktet förmedelst predikan, husbesök, byresor och behandling af sjuka. I opieasylen hafva 46 patienter afvants.

Vid stormötena i Haichow och på utstationen Ruich'eng döptes tillsammans 12 personer.

De gudstjänstbesökandes antal har i regel hvarje gång uppgått till 60 personer. Från arbetets början hafva genom dopet upptagits 63 personer i församlingen. Antalet medlemmar utgjorde vid årets slut 52.

Vid höstterminens början åtog sig syster Hilma Tjäder godhetsfullt att tillsammans med sin egen gosse undervisa Ruth Hahne och Edla Bergling. Härigenom besparades missionen en extra arbetskraft, som så väl behöfs på annat håll.

Insamlade kollektmedel 105 kronor.

Puchow. 1903.

Syster Frida Prytz har undervisat 19 elever i flickskolan, biträdd af läraren Ien. Syster Maria Nylin börjar nu ock kunna deltaga i arbetet.

Tillfälliga bybesök ha därför kunnat företagas af Frida Prytz. Tvenne stormöten hafva hållits. Vid dessa döptes 8 personer. I gosskolan ha 11 elever undervisats. De gudstjänstbesökandes antal uppgå i regel till 40 utom vid månadsmötena, då antalet är vida större. Behofvet af ett rymligare kapell gör sig alltmer kännbart.

Evangelisten *Lo Teh-tao* har skött den regelbundna verksamheten bland männen, under det att månatliga besök hafva aflagts från Haichow.

Från verksamhetens början hafva 65 personer döpts. Vid årets slut utgjorde medlemsantalet 49.

Insamlade kollektmedel tæl 80: 00 = 240 kronor.

Shensi.

8,450,000 invånare, med en missionär på hvarje 95,800 tal själar. Hufvudstaden är *Si an-fu,* som också, längre än någon annan stad, har utgjort rikets hufvudstad. Den har högre murar och ett mer imponerande utseende än Peking. Det var hit, hofvet tog sin tillflykt, sedan de allierade trupperna hade intagit Peking år 1900. Den ryktbara nestorianska minnesstenen finnes i västra förstaden. Si an-fu är beläget i en mycket bördig floddal, men till följd af det muhammedanska upproret i början af 60-talet är denna icke så tätt befolkad.

1876 besökte de första protestantiska missionärerna provinsen, och 1882 hade alla städer besökts.

S. M. K. har i denna provins 3 hufvudstationer, 10 utstationer, 11 missionärer, 22 infödda medhjälpare och 110 kommunikanter.

Postadress: direkt till stationen, via *Hankow* & *Honan-fu.*

Tungchow. 1891.

Vid årets början utgjordes arbetspersonalen af Hugo Linder, Jakob och Inez Bölling, Anna Eriksson och Judit Gustafsson. I maj månad ingick Hugo Linder äktenskap med fröken Maria Bordson. Syskonen Bölling och Judit Gustafsson flyttade i augusti till Hoiang och Nathanaël Högman från Hancheng till Tungchow.

Infödda medarbetare hafva varit evangelisterna *Kao Ming-shuen, Li Chao-t'ai* och *Suen Tsï-sin,* samt bibelkvinnorna *Li* och *Chang.* Förutom på hufvudstationen har på utstationerna i Huachow, Hsiao-I, T'ung-kwan och Iong-feng bedrifvits regelbunden verksamhet. I Ueinan, där verksamheten till följd af inre split en tid måst ligga nere, har

ny lokal förhyrts, och är det att hoppas, att förhållandena där, sedan en del hindrande element undanröjts, skola te sig ljusare.

Stormöten hafva hållits under året på olika platser och 16 personer upptagits i församlingen.

Gosskolan har besökts af 13 elever.

Åtskillig sjukvård har utöfvats af H. Linder och Anna Eriksson. Broder H. Linder har ock återupptagit sin under någon tid nedlagda tandläkareverksamhet. Bibelkurser hafva hållits på olika platser för såväl män som kvinnor. Vid årets slut voro 5 opieasyler i verksamhet, men resultatet är ännu ej kändt.

Bokspridarne ha ock utfört sin viktiga del af arbetet. Antalet gudstjänstbesökande på hufvudstationen har i medeltal uppgått till 30 personer och på utstationerna inalles till 60 utom vid månadsmötena, då antalet varit större.

Från arbetets början hafva 66 personer upptagits i församlingen. Vid årets slut utgjorde medlemmarnes antal 59.

Kollektmedlen uppgå till tæl 40: 00 (kronor 120: 00).

Hancheng. 1897.

Syskonen Robert och Dagny Bergling, Emma Andersson och Olga Ahlman äro för närvarande stationerade här. Det var med tacksamhet till Gud, som vi kände oss kunna erbjuda syster Emma Andersson att upptaga arbetet här. I början af året var hon nämligen så svag efter sin genomgångna nervfeber, att det såg ut, som skulle det dröja länge, innan arbetsförmågan återkomme.

Såsom i redogörelsen för arbetet i Tungchow redan är nämndt, afreste broder Nathanaël Högman i augusti från Hancheng. I och med syskonen Böllings förflyttning till Hoiang fick broder Bergling öfverlämna detta distrikt åt dem.

Biträdande medarbetare hafva varit: Evangelisterna *Chi Ming-ko, Chi Ch'ong-hsioh, Chiang Ü-hwei* och *Kao Kung-ts'ai*, samt bibelkvinnorna *Iang* och *Shih*. Sedan arbetet upptogs i Hoiang, hafva tvenne af dessa arbetare fått fast anställning där. I det nyöppnade gatukapellet har predikan hållits om aftnarne, och i läsrummet hafva böcker och tidskrifter varit tillgängliga dels för lån, dels för läsning på platsen.

I opieasylen ha afvants 51 patienter. Gosskolan har besökts af 17 elever. Utstationerna hafva regelbundet besökts äfvensom flera marknader och byar i distriktet.

På hufvudstationen har de gudstjänstbesökandes antal i medeltal uppgått till 50 och på utstationerna sammanlagdt till 50. Vid de tvenne stormöten, som hållits, hafva 9 personer upptagits i församlingen. Kollektmedeln uppgå till 120 kronor. Från verksamhetens början ha 74 personer döpts. Vid årets slut uppgick medlemsantalet till 46.

Hoiang. 1904.

Denna station, som alltsedan systrarna Sigrid Bengtssons och M. Ramstens flyttning saknat stadigvarande, utländska arbetare, fick i augusti detta behof athjälpt genom syskonen Böllings och Judit Gustafssons ditflyttning. Ett par närgränsande gårdar ha hyrts, den ena för skolverksamhet, den andra för predikoverksamhet. (»Daggryningens» flickskola i Tungchow har förflyttats hit). I flickskolan undervisades vid årets slut 11 elever. Arbetet har ännu att kämpa med många fördomar. Några i evangelium intresserade personer hafva ock vållat bekymmer. Vi tro dock, att äfven ur detta folkrika och jämförelsevis välbärgade distrikt en skara skall uttagas till Guds namns ära.

Honan.

35,316,800 invånare. Större än England och Wales.

Af dess 107 städer hafva endast omkring 20 missionärer. År 1875 företogos de första missionsresorna i denna provins, men icke förr än 1884 erhöll missionen där fotfäste, då den stora handelsplatsen *Cheo-chia-k'eo* öppnades.

Hufvudstaden *K'ai-feng-fu*, den sista provinshufvudstad, som återstod att öppna för evangelium, öppnades icke förr än 1902. S. M. K. har i denna provins 4 hufvudstationer, 5 utstationer, 11 missionärer och 15 infödda medarbetare.

Postadress till alla stationerna: direkt till stationen, *via Hankow*.

Honan-fu. 1902.

I personalen har ingen förändring ägt rum utan har densamma utgjorts af syskonen Blom, A Janzon, E. Burén, M. Ramsten, O. Beinhoff och Rikard Andersson.

Broder Bloms hals, som under flera år varit klen, undergick på hösten en noggrann undersökning, och föreskref doktorn minst 6 månaders fullkomlig hvila från predikan. Som sådan hvila icke kunde erhållas på stationen, emottogs C. I. M:s anbud, att br. Blom f. t. skulle upptaga arbete i Hankow, som icke kräfde ansträngning af röstorganen. En välbehöflig hvila i hemlandet och tillfälle att rådfråga specialist är påtänkt, men hemresan är ännu icke, då detta skrifves, företagen.

Med tillhjälp af evangelisterna *Kung-chuen-t'ao* och *Chon Teh-tu* hafva bröderna dels företagit evangelisationsresor till omkringliggande städer och byar, dels öfvervakat arbetet i Yungning-församlingen.

Broder R. Andersson börjar nu kunna deltaga i verksamheten, och flera tillfällen till sådan gifves, än hvad den nuvarande arbetskraften förmår fylla.

Med tillhjälp af bibelkvinnan ha systrarna gjort husbesök och äfven besökt närgränsande byar.

Fröken Burén har besökt Yungning-distriktet, och fröken Janzon har i sin skola undervisat 17 elever. Gosskolan har varit besökt af 12 elever. Tvenne stormöten ha hållits, och 1 person har upptagits i församlingen. Gudstjänsterna ha i medeltal varit besökta af 40 personer, på utstationerna af 10. Vid flera tillfällen har folket visat tecken till oro dels till följd af de förhöjda skatterna, dels till följd

af upprättandet af skolor efter västerlandets mönster, men genom Guds nåd ha inga utbrott kommit till stånd.

Församlingsmedlemmarnes antal utgjorde vid årets slut 12. Från verksamhetens början hafva 12 döpts.

Genom opieasylverksamheten hafva några personer blifvit afvanda. Insamlade kollektmedel uppgå till kronor 6: 00.

Yungning. 1900.

Arbetet har öfvervakats af missionärerna i Honan-fu. Evangelisten *Chang Ching-cheng* har tillika med sin hustru varit bosatt på stationen. Vid de i maj och oktober hållna stormötena döptes 7 personer. Samma dag, som stormötet i maj afslutats, utbröt ett uppror. Några hundra beväpnade landtbor rusade in i staden i afsikt att skada såväl ämbetsmän som utländingar. Ett par timmars handgemäng uppstod på gatorna, som slutade med att de anfallande måste draga sig tillbaka, sedan de lämnat några sårade och döda kvar på stridsplatsen. Regeringens soldater, som snart anlände, återställde lugnet, och sedan dess ha inga vidare oroligheter athörts därifrån. Orsaken var den vanliga: missnöje med de förhöjda skatterna och de nya reformerna.

På hösten gjorde fröken Burén ett några veckors besök i de troendes hem. Inalles besöktes tretton byar. Hon fann, att några nya slutit sig till Herrens lilla skara. Evangelisten Chang har f. t. utbytts mot evangelisten Cheo från Honan-fu. Det är nämligen att hoppas, att den senare, genom sitt mera andliga sinne och sin djupare bibelkännedom, skall kunna vara de troende till större hjälp. På utstationerna ha regelbundna gudstjänster hållits. Sammanlagdt ha dessa i medeltal varit besökta af omkring 30 personer. På hufvudstationen går medeltalet af besökande ej upp till mer än 10 personer.

Från verksamhetens början hafva 61 personer döpts.

Vid årets slut utgjorde medlemsantalet 57.

Insamlade kollektmedel kronor 30: 00.

En af de kristna själfva upprättad skola har besökts af 10 gossar.

Sin-an. 1899.

Systrarna Maria Pettersson och Sigrid Engström, biträdda af evangelisterna *Ch'en, Feng* och *Chia* jämte bibelkvinnorna *Liu* och *Cheng*, hafva här utfört årets arbete.

Uppmuntringar ha ej saknats. Evangelisten Ch'en har genom sin opieasylverksamhet kommit i beröring med mycket folk, särskildt på hösten, då tillströmningen blef större till följd af regeringens beslut att utrota opiets bruk i landet. Systrarna hafva ock fått göra uppmuntrande erfarenheter. Måtte blott Herren få verka på individerna till frälsning! Gosskolan har varit besökt af 9 elever.

Vid stormötena i april och oktober döptes 13 personer.

Från verksamhetens början hafva 52 personer döpts. Församlingsmedlemmarnes antal utgjorde vid årets slut 48.

Gudstjänsterna ha i medeltal besökts af 60 personer. Insamlade penningar uppgå till tæl 7: 00 = 21 kronor. Omkring 200 personer hafva afvants från opium.

Nienchïh. 1905.

Verksamheten på denna station, ehuru ny, har dock redan burit frukt. Syskonen Gustaf Adolf och Mina Stålhammar, biträdda af evangelisten *Uang Ho-san* och bibelkvinnan Chi, hafva varit ensamma om arbetet.

Sjukvård, by- och marknadsbesök, predikan å gator och i kapellet jämte opieasylverksamhet ha varit de synliga redskap, genom hvilka de betjänat sig för att söka frälsa själar ur mörkret.

13 personer ha döpts vid de under året hållna tvenne stormötena. I opieasylerna hafva 20 personer afvants.

Gudstjänsterna hafva i medeltal besökts af 30 personer.

Församlingsmedlemmarnes antal uppgår till 21.

Insamlade penningar uppgå till tæl 4: 00 = 12 kronor.

* * *

Af ofvanstående redogörelse framgår, att Svenska Missionen i Kina vid årets slut äger 11 missionsstationer, 21 utstationer, 37 missionärer på fältet, däraf 14 män och 23 kvinnor, samt 48 infödda medarbetare, däraf 36 evangelister, portvakter och kolportörer och 12 bibelkvinnor, samt 10 lärare och lärarinnor.

Under året hafva 86 personer döpts. Församlingsmedlemmarnes antal utgör 454, antalet skolor 12, skolbarn 174, däraf 110 gossar och 64 flickor. Gåfvomedlen från församlingarna uppgå till kronor 669: 00. I medeltal besöka 600 personer de gudstjänster, som hållas på de olika stationerna.

Till slut må omnämnas missionens f. n. mest trängande behof, i hopp att de genom Guds barns medverkan må blifva afhjälpta:

1.) Flera medarbetare, bröder och systrar, dels för att kunna upptaga af evangelium ännu icke berörda, vidsträckta distrikt, dels för att fylla leden, då gamla arbetare nödgas resa hem och hvila.

2.) En eller ett par för missionsskolan i Yuncheng lämpliga bröder.

3.) Medel till skolverksamhetens utvidgande. (50 kronor åtgå till underhållet af ett barn i någon af våra skolor. Namn och vidare upplysningar erhållas på Sv. Missionens i Kina expedition).

4.) Medel till uppbyggande af ett rymligare kapell i Puchow-fu.

* * *

»Och jag profeterade, såsom mig hade blifvit befalldt, och ett buller hördes, under det jag profeterade, och si, det vardt en rörelse, och benen närmade sig, hvarje ben till sitt ben. Och jag såg, och si, det blef senor på dem, och kött växte, och

en hud drog sig däröfver på dem, *men någon ande var icke uti dem*».

Ofvan anförda ord utgöra en lefvande skildring af Kinas nuvarande tillstånd.

Rörelse, uppvaknande, närmande, sammanslutning — allt finnes i den kinesiska folkrörelsen, men det väsentligaste, nämligen *lif*, saknas.

»Och han sade till mig: profetera till Anden, profetera människobarn, och säg till Anden: Så säger Herren, Herren: Ifrån de fyra väderstrecken kom du Ande, och blås på dessa lik, att de må få lif!

Och jag profeterade, såsom han mig befallde. *Och Anden kom uti dem,* och *de fingo lif och stodo på sina fötter, en mycket, mycket stor mängd*». Hesekiel 37: 7—10. Låtom oss därför framför allt bedja om en Andens utgjutelse öfver vårt arbete! Då skall intet saknas. Då skall hvarje kristen känna sitt ansvar såsom Guds förvaltare och ihågkomma, att den dag stundar, då husbonden vill »*återfå sitt med ränta*»!

Yuncheng i januari 1907.

August Berg.

B. Hemarbetet.

Missionens 19:de årsfest firades Kristi himmelsfärdsdag med föredrag af Kommittéens ordförande, föreståndaren vid Johannelunds missionsskola, pastor Joh. Lindgren, och missionär E. Folke samt afslutades med ett offentligt bönemöte för Kina.

Kort efter årsmötet hade vi ett mycket kärt besök af Kina Inlandmissionens direktor, pastor D. E. Hoste med fru. Under de nio dagar, de stannade hos oss, hade pastor Hoste möten på K. F. U. M., Missionshemmet och i Blasieholmskyrkan.

Missionens höstmöte hölls i kyrkan vid Floragatan, då bröderna Rinman och Folke tjänade som talare. Efter mötet fingo missionens vänner sända en hälsning till missionärerna med dr och fru Fries, som efter några veckor skulle företaga en resa till Indien, Japan och Kina och äfven hoppades få tillfälle att besöka S. M. K:s missionsfält. D:r Fries skulle äfven representera S. M. K. vid den stora missionärskonferensen i Shanghai den 26 april—5 maj innevarande år.

Missionens bönemöten, som togo sin början veckan efter höstmötet i slutet af oktober, hafva fortgått hvarje tisdag i kyrkan vid Floragatan höst- och vårterminen. Den bedjande skaran har visserligen ej varit så talrik, men välsignelsen beror ju ej på antalet deltagare. »Där två eller tre äro församlade i mitt namn, där är jag midt ibland dem», säger Jesus. Vi hafva erfarit, att han varit ibland oss, att han hört våra böner, vederkvickt våra hjärtan och stärkt våra händer till det goda verket. Dock längta vi mycket efter att Herrens vänner måtte väckas till insikt om förbönens betydelse i missionsarbetet, och hur inträngande är icke Herrens maning i detta afseende, då han säger: »Varen nu icke försumliga, ty eder har Herren utkorat, att I skolen stå inför hans ansikte till att tjäna honom och till att vara hans tjänare och antända hans rökverk!» 2 Krön. 29: 11.

På samma lokal hölls också vår lilla missionsfest Trettondag jul med föredrag af pastor T. Lindhagen, hvarefter följde några afskedsord af fröken Thora Hattrem, som efter några dagar skulle återvända till Kina, samt utbyte af sparbössor.

Där samlades ock på missionens årliga tacksägelse- och bönedag den 14 mars en rätt stor skara missionsvänner till tacksägelse och bön, hvarvid föredrag höllos af patron Johannes Hedengren och underrättelser från missionsfältet lämnades af sekreteraren.

Missionär E. Folke, missionssekreteraren och kandidat G. Österberg, hvilken senare kommittéen kallat att verka för missionen i landsorten, hafva gjort några missionsresor, och är det vårt hopp, att denna betydelsefulla del af verksamheten framdeles bättre må kunna tillgodoses, än hvad hittills skett.

* * *

En ny missionär har missionen under året erhållit i fröken *Thora Hattrem,* som blifvit antagen af S. M. K. Fröken Hattrem, som förut tillhört den norska Treiderska missionen i Kristiania, men öfvergått till vår mission med anledning af sitt förestående giftermål med missionär V. Vester, har under flere år, såsom våra närmaste vänner veta, arbetat tillsammans med våra syskon på S. M. K:s fält och är af dem älskad och värderad. Må hon i fortsättningen blifva till mycken välsignelse för arbetet därute!

Hos miss E. Soltau, London, hafva tvänne kvinnliga missionärskandidater vistats: fröknarna *Maria Björklund* från Stockholm och *Elisabeth Hesse* från Norrköping, den förra sedan i oktober 1906 och den senare sedan i januari innevarande år. Fröken B. kommer sannolikt att redan i höst utgå till missionsfältet, där hon skall blifva en representant för K. F. U. K:s centralförening.

Äfven för hemarbetet har missionen vunnit några nya krafter. Följande personer hafva nämligen antagit kallelse till ombud: kyrkoherdarne August Lindström, Helsingborg och Olof Berggren, Råda, komministrarne F. Bergqvist, Nässjö och F. Hagstrand, Hultsgård, folkskolläraren J. F. Jonsson, Sandseryd, landtbrukaren A. P. Johansson, Ramfall, fabrikörerna A. Jonsson, Rosenfors, C. M. Olsson, Sunne, fruarna Anna Holmgren, Köping, Maria Eklund, Västerås och Augusta Koch, Linköping, fröknarna Elisabeth Olsson, Helsingborg och Maria Wettermark, Lannaskede brunn.

Men missionen har äfven under året gjort smärtsamma förluster både i hemlandet och på missionsfältet. Såsom våra vänner veta, spred sig under julen den underrättelsen bland Kinamissionens vänner i vårt land, att fru Anna Folke efter en kort sjukdom kallats hädan, och knappt ett par månader därefter kom sorgebudet om missionär Böllings död.

Och af våra medarbetare i hemlandet hafva trenne slutat sin vandring, nämligen grosshandlaren

J. Dillner, Östersund, handl. P. Jonsson, Sigtuna och tandläkaren C. O. Koch, Linköping. Så hafva dessa kära medarbetare fått utbyta jordens tvång, sorg och strid mot himmelens glädje och härlighet. Nu skåda de honom, som de här trodde på, som de älskade, som de tjänade och ville förhärliga. Deras gärningar följa dem. »De skola icke mer hungra eller törsta, icke heller skall solen eller någon hetta falla på dem, ty Lammet, som är midt för tronen, skall vårda dem och leda dem till lefvande vattukällor, och Gud skall aftorka alla tårar från deras ögon.»

För oss likväl, som ännu ej fullbordat vårt vandringslopp, må de förluster, vi lidit, vara smältarens eld och vaskarens såpa, så att vi genom dem renas till heligare tjänst och rikare kärlek! *Så* skola alla våra förluster förvandlas till härliga vinster.

Missionstidningen »*Sinims Land*» och kalendern »*Hans stjärna i Östern*» hafva utkommit den förra med sin 11:te, den senare med sin 3:e årgång. Liksom under föregående år hafva de förnämligast spridts af missionens ombud.

På missionsexpeditionen hafva samma krafter arbetat som under närmast föregående år.

Såsom synes af revisionsberättelsen, hafva rätt mycket mer medel utsändts i år än närmast föregående. Men detta har varit väl behöfligt, ty dels fanns det brist att fylla på fältet, dels hafva de kinesiska penningarna blifvit dyrare, hvarigenom mindre erhålles af detta mynt än förut. Vi prisa innerligt Herren, att han beskärde oss hjälp. Det såg i sanning mycket mörkt ut i slutet af augusti. Men Herren böjde i stor barmhärtighet och nåd sina öron till sina ringa tjänares böner och gaf oss en ny, härlig uppenbarelse af sin trofasthet. »Vet därför, att Herren, din Gud, han är Guden, den *trofaste* Guden!» Och de bref, vi fingo mottaga från de vänner, Herren korat till sina skaffare, voro så fulla af kärlek, att våra hjärtan blefvo storligen vederkvickta. Så skref t. ex. en:

»Kära bröder i Herren! Jesus uppenbarade sin härlighet, och hans lärjungar trodde på honom, Joh. 2: 11. Detta var det ord, jag nu fick att sända. Tack, tack för skrifvelsen och underrättelsen! Jag ligger inför Herren i bön tillsammans med eder. Herren skall nog uppenbara sin härlighet, såsom han tillförne gjort. Låtom oss hålla ut i *tro!*»

En annan: »Till denna lilla gåfva vill jag lägga Joh. 16: 24: »Bedjen, och I skolen få, på det att eder glädje må vara fullkomnad.» Det mäktigaste vapnet, den väldigaste kraft på jorden är bönen, och den saligaste glädjen är den, som följer på bönhörelsen.»

En annan: »Gud är trofast. Han har räknat edra hufvudhår. Eder Fader vet, hvad I behöfven. Så få vi anförtro alla våra behof, ja, allt åt honom, då verket är *begynt* enligt hans vilja. Han skall för sin egen äras och sin stora kärleks skull laga så, att det icke får afstanna, äfven om det ser underligt ut mången gång. Kan ej neka, att det åter gripit mig djupt, när jag såg redovisningen för augusti. Herren allena kan hjälpa, men han kan det ock, prisadt vare hans namn!»

En annan: »Vi se med ledsnad den korta redogörelsen för influtna medel till missionen under augusti. Men vi hafva en Gud, en Gud, den där hjälper, och Herren, Herren, som frälsar från döden.» »Kasta din omsorg på Herren!» Välsigne Herren rikligen Kommittéen med nytt mod och ny kraft, och gifve han oss, sina medarbetare, större ansvarskänsla, så blir det mer bön och mer offervillighet! Ja, han, som gaf sig själf i döden för oss, han är det värd.»

* * *

Följande hjärtats maning vilja vi såväl till alla missionens vänner och medarbetare i hemlandet, kända och okända, som äfven till våra älskade syskon ute på missionsfältet hembära ett varmt tack för det gångna arbetsåret. Tack för eder gemenskap i Herren, för all förbön, för eder kärlek, för edert medintresse och edert medarbete, på hvad sätt detta än må hafva tagit sig uttryck! Till allas eder uppmuntran vilja vi med aposteln säga: »*Och veten, att hvad godt hvar och en gör, det skall han få igen af Herren, ehvad han är träl eller fri.*»

Till sist en varm vädjan till eder, älskade missionsvänner, nämligen denna: Tagen till edra hjärtan de outsägligt stora behof, som broder August Berg omtalar i sin årsredogörelse för arbetet, och gören med hjärtats hela villighet till edra de böneämnen, han i afslutningen af sin berättelse lägger på Guds barns hjärtan, så att I utan att förtröttas mån frambära dem inför Herren! Ja, »bedjen fördenskull skördens Herre, att han sänder arbetare till sin skörd!»

* * *

Fröken *Thora Hattrem* föddes d. 14 maj 1874 i Gudbrandsdalen i Norge. Föräldrarna voro landtbrukaren Hans Hattrem och hans maka Marie Hattrem, f. Hansen.

THORA HATTREM.

Efter att vid 15 års ålder hafva tagit den i Norge s. k. middelskoleexamen vistades hon tre år i sitt hem, hvarefter hon fick anställning på Randsfjords bruk dels som telefonist, dels som kontorsbiträde. Här vistades hon i $4^1/_2$ år eller till våren 1898, då hon reste ut till England för att genomgå en tre månaders kurs på Kina Inlandmissionens utbildningshem för kvinnliga missionärer.

Så långt vår syster kunde minnas tillbaka, hade hon stått under Guds Andes inflytande. Modern var också en lefvande kristen. Först vid tolf års ålder kom emellertid Thora till ett medvetet lif i Gud, och från den tiden blef det hennes innerliga önskan att få lefva för Jesus och draga andra till honom.

Tanken på Kina väcktes inom henne, då hon var 14 år, genom hennes kusin, frk. Ragnhild Hattrem, som år 1889 utgick till Kina. Denna sade vid sin afresa: »När du blir stor, kommer du efter till Kina.»

Dessa ord kunde Thora aldrig glömma, och småningom erhöll hon en inre förvissning om att Herren kallade henne att arbeta just bland Kinas folk. På hösten 1898 kom till denna inre kallelse äfven en tydlig yttre.

I slutet af år 1898 utreste frk. Hattrem till Kina. Efter några veckors uppehåll på språkskolan i Yangchow fortsatte hon resan upp till norra Kina och har alltsedan där arbetat på Svenska Missionens i Kina fält.

* * *

Grosshandlaren *J. S. Dillner* föddes 1841 i Bergs socken i Jämtland. Hans föräldrar voro gudfruktigt, aktadt bondfolk. Redan från sin tidiga ungdom kom därför D. under ett allvarligt, kristligt inflytande. Med stor hänförelse deltog han ock i den lifsrörelse, som på 50- och 60-talet tände den andliga elden i nästan hvarje hem i hans födelsebygd.

J. S. DILLNER.

Tidigt drogs hans håg till affärslifvet. När skogsrörelsen på 70-talet började som bäst i Jämtland, fördes han in på det området och dref sedan till sin död en ganska stor sågverks- och skogsrörelse. I början af 70-talet genomgick han Ahlbergska skolan i Småland dels för att få sin blick in i ordet fördjupad, dels för att lära något af engelska språket i och för sina affärer. 1874 ingick han äktenskap med sin likasinnade kusin.

D. fick tidvis kämpa med både ekonomiska och andra bekymmer, då det ej gick så, som han med sin kraftiga vilja och lifliga fantasi önskade. Men under allt böjde han sig ödmjukt och med barnafrom tro för Guds styrelsesätt, och då under de senare åren den starka, kraftiga kroppshyddan blef af en lång, tärande sjukdom bruten, drogs han allt närmare sin barndoms och ungdoms första kärlek, sin Gud och Frälsare.

Kraftigt och med uppoffrande sinne deltog D. i den absoluta nykterhetsrörelsen på 80- och 90-talet. Med stor frikostighet understödde han äfven den kristliga verksamheten. Israels och Kinamissionen voro särskildt föremål för hans hjälpsamhet. K. F. U. M. i Östersund hade i många år D. som ordförande, och till stor del på hans initiativ fick föreningen sitt eget välbelägna, präktiga hus. D. var äfven styrelseledamot i Jämtlands Lutherska missionsförening och Jämtlands Barnhem.

Den sjukdom, som öfver ett halft år band D. vid sjukbädden, var förenad med stora kroppsliga smärtor. Men han fick kraft att bära dem med tålamod, och glad i sin Frälsare motsåg han förlossningens stund, som inträffade den 18 november, då han lugnt och stilla fick utbyta det förgängliga mot det oförgängliga.

Handl. *P. Jonsson* föddes i Malung, stora Kopparbergs län den 23 jan. 1842. I unga år blef han omvänd till Gud. Han var ett barn af den stora väckelsetiden i vårt land på femtiotalet. I likhet med många af dalfolket ägnade han sig åt handelsyrket. År 1863 ingick han i äktenskap. Han fann i sin hustru en trosfrisk och varmhjärtad kvinna, som alltid var redo att

P. JONSSON.

stärka hans händer till Guds verk. Sedan 1866 bodde makarna Jonsson i Sigtuna. Där hyrde de först en sal för Guds ords förkunnande. Sedermera blef ett missionshus byggdt. För den yttre missionen nitälskade de varmt. Särskildt låg Kinas folk Jonsson om hjärtat. Han bad mycket, och det var kraft i hans bön. Flitigt läste han äfven sin bibel. Alltid öfverflödade hans hjärta af tacksamhet till Herren. Guds lof var äfven ofta på hans läppar. Han ingick i hvilan den 24 nov. 1906.

Herren gifve oss många sådana medarbetare!

Tandläkaren *Carl Oswald Koch* föddes år 1839 i Cossdorf i Tyskland, där fadern var läkare. I sin ungdom flyttade K. öfver till Sverige — hans släkt var f. ö. ursprungligen svensk — och år 1866 aflade han tandläkareexamen. Ett år praktiserade han i Norrköping och flyttade sedan öfver till Linköping, där han ända till kort före sin död utöfvade en synnerligen omfattande praktik.

C. O. KOCH.

Om sin år 1868 inträffade omvändelse har dr. Koch själf antecknat följande: »Den gode Herden hade gått efter mig under hela mitt lif. Han sände mig t. o. m. bland Guds ords fiender och hädare, som måste visa mig vägen till ett lyckligare lif. Jag började inse och förstå, att människan ej lefver af bröd allena. Sjukdom, andlig och lekamlig nöd drefvo mig till den förut så föraktade bibeln. Den Helige Ande befriade mig från det täckelse, som hängt för mina ögon, och genom Rom. 7 och 8 kap. uppgick för mig det härliga ljus, som allena kan gifva frid åt hvarje odödlig människosjäl.»

I och med tändandet af det nya lifvet vaknade i dr. Kochs hjärta ett varmt intresse för allt, som rörde Guds rikssak. Under en lång följd af år var han äfven styrelseledamot i Linköpings stads missionsförening samt ledare af dess söndagsskolverksamhet liksom styrelsemedlem både i Östergötlands Ansgarieförening och i Malmslätts missionssällskap. Stort intresse egnade han äfven K. F. U. M:s verksamhet. I det tysta utöfvade han en vidsträckt välgörenhet och offrade för Guds rikssak stora summor. Han gaf troget och noggrant för hvarje dags arbete tionde till Herrens sak. Och blef något söndagsarbete nödvändigt, så gick allt till missionen.

Den *yttre* missionen, särskildt Kinamissionen, låg honom varmt om hjärtat. Dr. Koch var ett af S. M. K:s första ombud, och genom hans bortgång d. 8 februari detta år har vår mission gjort en stor förlust. På mångfaldiga sätt var han oss till stöd och uppmuntran. Bland det sista, han talade om i detta lif, var äfven Svenska missionen i Kina.

Dr. Koch var sedan 1870 förenad i ett lyckligt äktenskap med en maka, som troget och varmt delade alla hans intressen, icke minst hans kärlek till missionen. Vi kunna blott af hjärtat tacka Gud för hvad denne vår broder var för oss. Han har »sått i välsignelse.»

Rik vare därför hans lön från Herren!

Revisionsberättelse.

Undertecknade, utsedda af i landsorten varande ombud för »Svenska Missionen i Kina» att granska denna missions räkenskaper för år 1906, få, efter att hafva fullgjort detta uppdrag, däröfver afgifva följande berättelse.

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året hafva utgjort:

Inkomster:

a) *Behållning från år 1905:*

Kontant i kassan	Kr.	543: 58	
På bank innestående (däraf å Koskullska fonden kr. 2,000)	»	2,169: 76	Kr. 2,713: 34

b) *Gåfvomedel:*

Till Allm. missionsfonden	Kr.	60,101: 21	
» Fonden för inf. arbetare	»	5,308: 75	
» Skolfonden	»	3,286: 99	
» Bokfonden	»	78: 25	
» Husfonden	»	30: —	
» Fonden för särskilda ändamål	»	671: 21	Kr. 69,476: 41

c) *Diverse inkomster:*

Återbetalda medel från missionskandidater samt resemedel	Kr.	780: 27	
Försålda trädgårdsalster från missionshemmet	»	214: 88	Kr. 995: 15

d) *Räntemedel:*

Å Allm. missionsfonden	Kr.	15: 37	
Å Koskullska fonden	»	97: 76	Kr. 113: 13
		Summa	Kr. 73,298: 03

Utgifter:

a) *Missionsutgifter:*

Utsändt till Kina för missionsarbetets bedrifvande	Kr.	56,629: 08	
Missionärers utrustn. och utresor	»	643: 46	
Missionärskandidaters resor och underhåll	»	656: 05	
Hemmavarande missionärers och barns underhåll	»	6,127: 75	Kr. 64,056: 34

b) *Kostnader för fastigheten och inventarier:*

Div. arbeten för fastigheten v. Dufbo	Kr.	396: 85	
» » » trädgården » »	»	79: 35	
Inventarier för missionshemmet vid Dufbo	»	62: 70	Kr. 538: 90
		Transport	Kr. 64,595: 24

		Transport	Kr. 64,595: 24	
c) *Omkostnader:*				
Sekreterarens lön	Kr.	2,500: —		
Biträdande sekreterarens lön	»	750: —		
Hyra för expeditionen	»	400: —		
Resekostnader	»	290: 40		
Porto, telefon & telegram	»	417: 14		
Utskylder för missionärerna	»	115: 42		
Frakt & omkostn. för julklädor till missionärerna	»	362: 94		
Omkostnader för missionshemmet	»	787: 56		
Trycksaker, skrifmaterialier, sparbössor m. m.	»	649: 20	Kr.	6,272: 66
d) *Tidn. »Sinims Land»:*				
Förlust å Sinims Lands förlag år 1906			Kr.	46: 75
e) *Behållning till år 1907:*				
Kontant i kassan	Kr.	283: 06		
Å bank innest. (däraf kr. 2,000 å Koskullska fonden)	»	2,100: 32	Kr.	2,383: 38
		Summa	Kr.	73,298: 03

Till missionärerna privat har under året öfversändts Kr. 3,970: 89

Tillgångar den 31 dec. 1906:

I hemlandet:

Kontant i kassan	Kr.	283: 06		
På bank innest. (inkl. Koskullska fonden)	»	2,100: 32		
Egendomen kv. Perlhönan i Dufbo	»	20,000: —		
Lösegendom därsammastädes	»	2,500: —		
Böcker och kontorsinventarier	»	260: —	Kr.	25,143: 38

I Kina:

Ett hus i Yuncheng	Kr.	4,000: —		
» » » Tung-chow-fu	»	7,000: —		
» » » Hai-chow	»	2,000: —		
» » » Honan-fu	»	3,000: —	Kr.	16,000: —
		Summa	Kr.	41,143: 38

Skulder:

Inga.

Enligt under innevarande år ingångna underrättelser har missionens hus i Tung-chow-fu vid en revolt blifvit ramponeradt. Huru stor skada byggnaden därvid undergått och huru stort belopp som i följd däraf bör å fastigheten afskrifvas, kan först bestämmas sedan närmare meddelanden ingått från missionens ombud i Kina.

Vid verkställd besiktning af missionens egendom vid Dufbo befanns allt vara väl vårdadt och i godt stånd.

Revisorerna hafva tagit del af styrelsens protokoll, hvarjämte inför revisorerna blifvit företedda åtkomsthandlingarna till missionens egendom i Dufbo samt följande brandförsäkringsbref i bolaget Norrland:

1 st. å Kr. 20,000 å den fasta egendomen
1 st. » » 5,000 » lösegendomen vid hemmet
1 st. » » 500 » d:o » kontoret

äfvensom insättningsbevis från bank å missionens kontant innestående medel, och har därvid intet varit att erinra.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hafva befunnits uti utmärkt god ordning, och då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka, att ansvarsfrihet för förvaltningen af missionens medel under år 1906 varder Kommittéen beviljad.

Stockholm den 2 maj 1907.

F. T. Olsson. Fritz Eckert. Carl Boberg.

Svenska Missionen i Kina.

Kommittéen i hemlandet.

O. v. Feilitzen, kommendör, ordförande.
E. Folke, missionär, vice ordförande.
J. Holmgren, sekreterare.
A. Hylander, kyrkoherde, Simtuna.
Ivar Landgren, ingeniör.
K. G. Magnusson, ingeniör, kassaförvaltare.
G. Reutercrona, kapten.
J. Rinman, missionslärare.
Konsultativa ledamöter:
K. Bergh, doktor, Tranås.
H. Dillner, major, Umeå.
K. Fries, fil. doktor, Stockholm.
E. Sandblom, apotekare, Jönköping.

Missionsfältet

omfattar 38 domsagor i provinserna **Shansi; Shensi** och **Honan.** S. M. K. är på detta område den enda protestantiska missionen. Fältet är indeladt i följande distrikt:

I Shansi (utom Yuncheng, som är hela missionens hufvudstation): 1) Det östra eller Ishidistriktet, omfattande sex domsagor. Station: Ishi. 2) Det västra eller Haichow-distriktet, omfattande fem domsagor. Stationer: Haichow och Puchow-fu.

I Shensi: 1) Det södra eller Tungchowdistriktet, omfattande sex domsagor. Station: Tungchowfu. 2) Det norra eller Hancheng-distriktet, omfattande sex domsagor. Stationer: Hancheng och Hoiang.

I Honan: 1) Det östra eller Honan-fu-distriktet, omfattande tio domsagor. Stationer: Honan-fu, Sinan, Yungning och Nienchi. 2) Det västra eller Lingpao-distriktet, omfattande fyra domsagor.

Missionärernas namn.

*Erik Folke	ankom	till	Kina	1887
Henrik Tjäder	»	»	»	1889
Hilma Tjäder (född Blomberg)	»	»	»	1892
Fredrika Hallin	»	»	»	1889
Anna Janzon	»	»	»	1890
Frida Prytz	»	»	»	1890
August Berg	»	»	»	1890
Augusta Berg (född Hulander)	»	»	»	1892
Axel Hahne	»	»	»	1890
Anna Hahne (född Watz)	»	»	»	1893
Carl F. Blom	»	»	»	1892
Ethel Blom (född Usher)	»	»	»	1901
Theodor Sandberg	»	»	»	1892
Sekine Sandberg (född Storhaug)	»	»	»	1891
Robert Bergling	»	»	»	1892
Dagny Bergling (född Aas)	»	»	»	1893
Anna Eriksson	»	»	»	1892
Ebba Burén	»	»	»	1894
Hugo Linder	»	»	»	1894
Marie Linder (född Bordson)	»	»	»	1893
Emma Andersson	»	»	»	1895
Agnes Forssberg	»	»	»	1896
Maria Pettersson	»	»	»	1896
Sigrid Engström	»	»	»	1897
Mary Ramsten	»	»	»	1897
Gustaf Adolf Stålhammar	»	»	»	1897
Mina Stålhammar (född Svensson)	»	»	»	1897
E. O. Beinhoff	»	»	»	1902
Inez Bölling (född Berzelius)	»	»	»	1902
*Signe Lagergren	»	»	»	1902
Verner Wester	»	»	»	1903
Andrew Ericsson	»	»	»	1903
Ida Andersson	»	»	»	1903
Nathanael Högman	»	»	»	1903
Maria Nylin	»	»	»	1904
Rikard Andersson	»	»	»	1905
Judit Gustafsson	»	»	»	1905
Olga Ahlman	»	»	»	1905
Thora Hattrem	»	»	»	1899

* I hemlandet.

Ombud i landsorten.

a) Manliga ombud.

Ahlborg, J. O., folkskollärare, Klämna, Oskarshamn.
Ahlgren, V., kyrkoherde, Åsby.
Ahlstrand, K. O., folkskollärare, Risinge, Finspong.
Andersson, A., folkskollärare, Kristinehamn.
Andrén, Karl, folkskollärare, Åker.
Berg, M. E., handlande, Ödeshög.
Berggren, Olof, kyrkoherde, Råda.
Bergh, A. kyrkoherde, Barkeryd.
*Bergh, K., doktor, Tranås.
Bergqvist, F., komminister, Nässjö.
Bergström, E., kyrkoherde, Odensvi, Odensviholm.
Bjurstén, K. G., banktjänsteman, Göteborg.
Blomberg, K. M., f. d. folkskollärare, Liljeholmen.
Bodorff, P. A., kyrkoherde, Halltorp.
Bohlin, A., folkskollärare, Källunge, Gotland.
Bäärnhielm, A., kapten, Skellefteå.
Carlsson, C., rådman, Lindesberg.
Dahlborg, F. G., folkskollärare, Vedum, Götened.
Dahlgren, F. J., folkskollärare, Ånge.
Dahlin, A., predikant, Ofvanmyra.
Dahlstedt, L., kyrkoherde, Wilhelmina.
Dickson, A. E., godsägare, Göteborg.
Didoff, A., ritlärare, Växiö.
*Dillner, H., major, Umeå.
Dillner, J., trädgårdsmästare, Bureå, Skellefteå.
Elmers, O., kyrkoherde, Wånga.
Eriksson, E., förste lärare, Falun.
Falk, J., komminister, Stengården, Högsjö.
Forshäll, J. Plym-, kyrkoherde, Bexheda, Hvetlanda.
Granér, G., folkskollärare, Motala verkstad.
Gyllensköld, A., kommendörkapten, Karlskrona.
Hagberg, S. E., kyrkoherde, Tenhult.
Hagstrand, O. F., komminister, Vallsjö, Hultagård.
Hall, G., hemmansägare, Böneryd, Ödeshög.
Hedengren, J., brukspatron, Skepsta, Björnlunda.
Hultin, J. W., folkskollärare, Torstorp, Finspong.
Hultkrantz, K. J., godsägare, Björnö, Heljebol.
Häggström, L., komminister, Norrköping.
Johansson, A. P., landtbrukare, S. Lindkulla, Ramfall.
Johansson, J., f. d. folkskollärare, Falun.
Johansson, S., handlande, Eksjö.
Johnsson, S., grosshandlare, Örebro.
Jonsson, A., fabrikör, Rosenfors.
Jonsson, J. F., landtbrukare, Sandseryd, Jönköping.
Jörgensen, N., direktör, Tullgarn, Jerna.
Kjellberg, E., brukspatron, Göteborg.
Kjellgren, K. G., komminister, Sundsvall.
Larsson, P., folkskollärare, Hörsta, Kumla.
Lindblom, C. F., kontraktsprost, Askeby, Linghem.
Lindkvist, E., konsul, Norrköping.
Lindström, Aug., kyrkoherde, Helsingborg.
Lingström, A., skolföreståndare, Mariannelund.
Ljungqvist, C., handlande, Mullsjö.
Meurling, Ch., kontraktsprost, Kristdala.
Mogensen, F., handlande, Glemmingebro.
Nilsson, A., folkskollärare, Hackwad.
Norbäck, O., kyrkoherde, Mo, Hälsingmo.
Nordling, J., folkskollärare, Kramfors.
Nylin, C., f. d. folkskollärare, Örebro.
Odhner, C., rådman, Mariestad.
Olsson, C. M., fabrikör, Sunne.
Olsson, P., hemmansägare, Granby, Hallsberg.
Ottander, O. A., kontraktsprost, Östervåla.
Oxelqvist, N., verkmästare, Huskvarna.
Persson, P. G., herr, Erikshill, Borås.
Pettersson, A. J., kontraktsprost, Torsåker.
Pettersson, C. F., folkskollärare, Skattungeby.
Pettersson, P. E., handlande, Hvetlanda.
Qvarnström, K., kyrkoherde, Askeryd, Aneby.
Ramsten, H., kommendörkapten, Malmö.
Rinman, Axel, direktör, Göteborg.
Risberg, P., kyrkoherde, Mörlunda.
Rydén, A, kyrkoherde, Matfors.

* Konsultativ ledamot.

Rydquist, E., kyrkoherde, Gistad.
*Sandblom, E., apotekare, Jönköping.
Sandén, Joh., kyrkoherde, Askersund.
Selldén, H., provinsialläkare, Hedemora.
Sisell, M., folkskollärare, Mora.
Sjövall, H., f. d. rektor, Trelleborg.
Sund, K., folkskollärare, Norrköping.
Svanberg, J., maskinist, Ronneby.
Svensson, G., kamrer, Lidköping.
Söderborg, A., folkskollärare, St. Mellösa.
Söderholm, G. E., pastor, Öfverlännäs, Undrom.
Tham, P., provinsialläkare, Gamleby.
Tham, W., brukspatron, Huskvarna.
Thavenius, G. apotekare, Ulricehamn.
Torin, K., kyrkoherde, Sjövik.
Tottie, M., herr, Stengårdshult, Mariestad.
Tronét, P., byråassistent, Falköping—Ranten.
Unosson, C., handlande, Värnamo.
Vester, O. A., domprost, Luleå.
Westerström, K., landtbrukare, Järfva.
Westman, A., handlande, Korsnäs.
Willén, G., kyrkoherde, Edsberg.
Wittencrona, A., kyrkoherde, Rök.
Åkesson, O., folkskollärare, Stämna, Linghem.
Åström, J., kronojägare, Hålland, Undersåker.
Öbergh, F., kyrkoherde, Wännäs, Spöland.
Ölander, Alfr., inspektor, Dahla, Åtvidaberg.

b) Kvinnliga ombud.

Andersson, Ch., fröken, Vadstena.
Degerholm, E., fru, Mariestad.
Dillner, H., fröken, Nora.
Eklund, M., fru, Västerås.
Gallander, G., fröken, Uppsala.
Granlund, E., fru, Skärfsta, Sollefteå.
Holmgren, A., fru, Köping.
Karlsson, M., fru, Baggetorp, Kristdala.
Koch, A., fru, Linköping.
Olsson, E., fröken, Helsingborg.
Pettersson, H., fröken, Lindesberg.
af Sandeberg, J., fru, Vänersborg.
Sundell, J., fru, Malmö.
Weinberg, E., fru, Karlstad.
Wettermark, M., fröken, Öxnered.
Widmark, E., fru, Helsingborg.

Brefafdelningen

Missionens skolor.

Redogörelse för missionsskolan i Yuncheng under läsåret 1906.

Vårterminen tog sin början den 12:te februari och slutade den 26:e maj. Höstterminen började den 1:a sept. och slutade den 19:de januari (den 6:te i kinesiska 12:te månaden).

Lärarepersonalen har varit oförändrad. Elevernas antal har ökats med tre och således utgjort 9. Hälsotillståndet har varit godt och uppförandet oklanderligt.

Läraren Uang har förklarat klassikerna samt rättat skriföfningar och uppsatser.

I Gamla Testamentet har undervisats i 2:dra Mosebok. I Nya Testamentet hafva 2 Timoteus', Titus' och Filemons bref samt valda stycken ur Jesu lif genomgåtts. Luthers stora katekes har fortfarande delvis följts. I tur och ordning hafva de af eleverna, som äro församlings-

* Konsultativ ledamot.

medlemmar, dels i skolan fått tala öfver ett af läraren valdt ämne, dels leda morgon- och aftonandakten, dels en gång i månaden, två och två, predika på en närbelägen utstation.

Kinas geografi har studerats och i zoologi däggdjuren och en del af rofdjuren. En kortfattad lärobok i fysiologi, omfattande människokroppens byggnad, blodomloppet, matsmältningen, samt tobakens, opiets och alkoholens inverkan har ock genomgåtts. Undervisning i tonträffning och sång har äfven meddelats.

I den mån lärarekrafterna blifva tillräckliga och undervisningen följaktligen blir mer kraftig, blifver ock skolan mer anlitad och gagnet af densamma kändt.

Vi tacka Gud för det år, som gått till ända, och utbedja oss i fortsättningen missionens vänners förböner och understöd.

Yuncheng i februari 1907.

August Berg. *J. Th. Sandberg.*

* * *

Årsberättelse för Flickskolan i Ishï 1906.

När jag ser tillbaka på det gångna läsåret, o, hur mycken nåd och trofasthet hafva vi icke att tacka för! Stor är i sanning den godhet, vår Fader har bevisat oss.

Under vårterminen, 3 mars—30 maj, var elevernas antal blott 5. Läsämnena voro: Utanläsning i kristendom och klassikerna, kristendomsundervisning, hufvudräkning, skrifning, sång, något geografi samt handarbete.

Under höstterminen, 1 nov.—17 jan., har elevernas antal varit 11, den äldsta 15 och den yngsta 9 år. Läsämnena ha varit desamma som under vårterminen med tillägg af räkning och gymnastik.

Eleverna ha under det gångna året varit ovanligt flitiga, hvarför de gjort icke så små framsteg. Lärarinnan Chang Manao yttrade en gång om dem, att det var en stor fröjd att lära dylika flickor läsa. Deras uppförande har varit mycket godt, och de ha visat, att, hvad de lärt och hört, icke varit utan frukt. Förutom att de sträfvat efter att vara lydiga och ärliga, ha de älskat att bedja och därför sökt stilla bönevrår. Det har varit rörande höra deras djupa behof efter nåd och frälsning. Vi skulle vilja säga om dem, att de äro Jesu små lamm. Dock, om hjärtat verkligen är rotadt i Jesu kärlek, kan märkas, först om de bestå profvet äfven i sina hem, där vanorna äro så olika skolans. Somliga mödrar ha emellertid gifvit sina döttrar det vitsordet, att de blifvit snällare och lydigare, sedan de börjat skolan. För dessa vilja vi tacka och prisa Herren.

De flesta af flickorna ha under det gångna året upplöst sina fotbandager. Endast 2 ha nu bundna fötter.

Herren har fyllt alla våra lekamliga behof, så att oss har intet fattats. Dessutom har Herren bevarat oss vid god hälsa samt under året försett skolan med god hjälp i lärarinnan Chang Manao. Alltifrån skolans början ha vi ock haft en passande kvinna, som sett om barnen. Allt, allt har Herren försett. Herrens, vår Guds, ljuflighet komme öfver oss!

Ishï den 22 febr. 1907.

I Herren tillgifna
Agnes Fossberg.

* * *

Årsberättelse för Flickskolan i Puchow 1906.

Vårterminen började den 15 febr. och slutade den 26 maj. Elevernas antal var vid dess början 18, men efter det uppehåll, vi måste göra på grund af att halssjukdom utbröt inom skolan, återkommo endast 15. Höstterminen började den 1 okt. och pågick till den 12 jan. Elevantalet var 19. Under hösten ha alla flickorna fått vara friska.

Undervisningen har skötts af läraren Yen, fröken Nylin och undertecknad. Samma läskurs har följts som förut. Barnen ha varit flitiga och gjort goda framsteg.

Af våra 19 elever betala 12 full afgift eller 30 ℔ hvetemjöl, 3 ℔ hirs och 200 kash i månaden. 1 betalar half afgift, mot det att hon undervisar i handarbete, och 6, hvilka äro från fattiga hem, äro frielever.

Hvad beträffar anden inom skolan, har den i höst varit synnerligen god och gifvit oss stor orsak att tacka Herren.

Puchow-fu i febr. 1907.

Frida Prytz.

* * *

Yuncheng den 5 febr. 1907.

Kära vänner till vår skolverksamhet!

I förgår anlände »Sinims Land» för den 15:e december. Jag blef mycket uppmuntrad af att finna, det ytterligare tvenne af våra gossar tillförsäkrats underhåll.

Från höger: Lärarinnan Chang Manao; T'sing-mei; Kan-siang; Kin-mei; Kvinnan. Fr. höger andra raden: Ai tsiu; Ing-mei; Hsiang-mei; Cheng-tsie; Kuei-mei och öfversta raden fr. höger: Tien-ing; Meng-en; Ren-nai.

Flickskolan i Ishi.

Mycket har bedits och arbetats härför. Nu börjar behofvet blifva kändt, och då skall det nog blifva afhjälpt.

I går, då jag afslutade årsredogörelsen, fann jag, att 110 gossar åtnjuta undervisning i våra skolor och 64 flickor.

Af dessa 110 gossar äga f. n. endast 5 underhåll, nämligen *Yuan-yuan* i Ishïhs skola, underhållen af Betels barnmissionsförening i Malmö, *Ma Fuh-p'ing* i Tungchow skola, underhållen af C. R., Malmö, *Chou Hu-kuang* i Honan-fu skola, underhållen af P. B. H., Malmö, *Shao Shu-sh*, i missionsskolan i Yuncheng, underhållen af J. E. S., Malmö samt *Hsieh Paochen* i Haichow skola, underhållen af »vänner i Malmö».

Egendomligt nog äro alla underhållarne från Malmö.* Det talar ju godt för Malmövännernas intresse. Möjligen skulle de kunna underhålla alla gossarne i våra skolor, både de, vi nu hafva, och de nya, som komma. Men jag tror, flera vänner landet rundt vilja göra dem den glädjen stridiga! Jag tror, att vänner från Småland, Västergötland, Stockholm, Norrland, Värmland, ja, från många, många platser snart komma för att hjälpa till.

Välkomna, välkomna!

Så få vi ej glömma de vänner, som gifva så snällt till skolverksamheten i dess helhet, utan att hafva fått sig några bestämda barn tilldelade. Jag tänker härvid på »Bönekretsen i Norrköping», »Missionsvän i Kumla» m. fl. Vi äro eder så tacksamma! Gud välsigne eder!

Hjälpen oss att få alla våra skolor så ordnade, att vi kunna meddela kristlig undervisning åt så många som möjligt utan att tryckas af ekonomiska hinder!

Eder tacksamt tillgifne
August Berg.

De ungas sida.

Det är till eder, I unga, som jag i dag riktar mina ord. Det förefaller mig så orätt, att vi aldrig skrifva något till eder i Sinims Land, ty säkerligen finnes det många bland eder, som älska och bedja för missionen, och som kanske längta att få höra något om det unga, uppväxande Kina.

Liksom i Sverige finnas här en mängd små ting och små varelser, som hålla på att blifva större. Här finnas små plantor, små träd och blommor, som hålla på att utvecklas, små hästar, åsnor, lamm o. s. v., som hålla på att växa. Det viktigaste af allt är, att det finns små gossar och flickor, som blifva större och äldre för hvar dag. Tyvärr kan det icke sägas om dem, att de alltid växa till i visdom och nåd inför Gud och människor. Många af dem förkofras i stället på det ondas väg. De hafva icke heller samma fördelar som barnen i Sverige. Endast få af dem ha någon, som talar med dem om Jesus och leder dem till Gud. De erhålla sällan skolundervisning. Söndagsskola förekommer endast på de få platser, där missionärer slagit sig ned. Olikheterna äro i sanning stora.

* Broder Berg hade ännu ej, då han skref detta, fått vetskap om att Chang San-hsi och P'eng sui-sing i Ishï skola erhållit underhållare på andra orter.

Not af Red.

När jag tänker mig tillbaka till Sverige, ser jag framför mig ljuslockiga, blåögda gossar och flickor eller flickor med guldgula fläfor eller hängande hår. Här i Kina äro alla barnen svarthåriga och svartögda med gula små ansikten och händer. Så olika kan det vara, men så äro vi ju också på andra sidan jordklotet! Därför är allting liksom upp- och nedvändt. Så t. ex. gå flickorna i byxor och gossarna i kjolar med lång hårpiska längs ryggen. När man läser, börjar man i slutet af boken. När man hälsar, tager man sig själf i hand. När man spisar middag, börjar man med deserten. Det lustigaste af allt är, att då man gärna vill ha någonting, säger man,

Några af DE SMÅ, som hålla på att växa.

att man *ej* vill ha det. Motsatserna äro så många, att jag ej vill trötta eder med att omtala flera i dag.

Vår andra bild föreställer *en liten herdinna.* Just så där såg hon ut, då hon kom ifrån fältet med sitt lilla lamm i famnen på väg genom stadsporten hem till far och mor. Det var i middagsstunden, och den lilla herdinnan var hungrig. Alltsedan morgonen hade hon varit ute på fältet för att låta fåren beta af den nyuppkomna hvetebrodden. Nu kunde det vara på tid, att hon själf fick något att äta, hvarför hon vandrade i väg med lammet i sina armar. Fårmamma följer henne hack i häl. Ej ett ögonblick äro dess ögon borta från lammungen, som det aktar likt en ögonsten. Det var svårt att taga något porträtt af dem, ty det stora fåret tyckte ej om att bli fotograferadt. Det hade ju aldrig ens hört talas om fotografer förut, därför var det litet underligt att i ett nu göra ställning och bli fotograferad.

Flickan fick jag ej heller porträttera, förrän hon först sprungit hem och frågat sin mamma. När hon sedan kom tillbaka med sitt lilla lam, fick hon en slant. Den lilla gossen, som står bredvid henne, ville ovillkorligt vara med på ett hörn, fast de eljest ej voro bekanta. Och så ställde de sig rakt i solen, därför se de så mörka ut. Många gubbar och gummor stannade också utanför stadsporten och betraktade oss nyfiket.

Hemkommen fick Snöklockan — så hette flickan — se, att mor gjort upp eld i deras lilla skjul för att koka välling åt henne. Snöklockans hem var likt ett stall med jordgolf och okalkade väggar. Ett fyrkantigt omåladt bord och några träbockar att sitta på utgjorde den enda möbleringen. I ett hörn fanns en murad upphöjning, be-

En liten herdinna.

lagd med stråmatta och ett täcke; där brukade hela familjen nattetid sofva. Det viktigaste af bohaget var ett par rödmålade trälådor med mässingbeslag, hvilka ställts högt uppe på en hylla för att vara svåråtkomliga för tjufvar. I en af dem hade Snöklockan en bättre dräkt, gröna byxor och röd jacka, som hon brukade ikläda, när hon följde med mor på marknaden eller till templet för att bränna rökelse åt afgudarna.

Stackars Snöklockan, hon vet ingenting om Jesus, barnens vän! En ful afgud sitter öfver bordet, och öfver spisen sitter köksguden. Man hade sagt henne, att han hörde och såg allt, hvad familjen gjorde under årets lopp, och att han brukade skvallra hos gudarna vid nyåret. Det var därför brukligt, att man på nyårsaftonen smetade sirap kring hans mun, innan han lades i spisen och genom skorstenen flög till väders för att på nyårsdagen ersättas af en ny köksgud.

Snöklockan har att utstå ett svårt lidande. Hon är nämligen 6 à 7 år gammal, just i den åldern, då fötterna skola bindas hårdare och fastare för hvarje vecka. Att mor kan vara så obarmhärtig mot Snöklockan, som är så liten och känslig! Hon är rakt som en sten, då det gäller fötterna, och lyssnar aldrig till sin lilla flickas snyftningar och motstånd. Hon tänker blott på framtiden, hur hon skall få Snöklockan såld till en bra man och få mycket penningar för henne. Hvem vill ha en hustru med stora fötter? Under tiden värker det om dagarna men värst om nätterna, sedan allt är tyst. Då vaknar Snöklockan ofta och gråter, ty hon känner en oerhörd smärta i sina små förut så friska, oömma fötter.

Milliontals andra små flickor lida på samma sätt. De kallas »Utsökt väldoft», »Äkta Pärla» »Strålande Elfva» o. s. v., namn, hvilka gifva en alldeles oriktig uppfattning om deras verkliga tillvaro. Mina unga vänner, bedjen för dem, att de må lära känna den gode Herden, som bär de små lammen i sin famn ända hem till Fadershuset, där evig sällhet råder, och där sorg och suckan äro förbi, ty Gud skall »aftorka alla tårar från deras ögon».

Mary Ramsten.

Huru en ung tibetan fann Kristus.

Jag föddes år 1884 i en liten by i närheten af Ahamalari, norr om Bhuban i närheten af gränsen till Indien. Vid sex års ålder inträdde jag i en lamaskola för att utbildas till präst. Min fader, en tibetansk lama af hög rang, och min moder, en hindukvinna, afskilde mig då från den öfriga världen. En enslig grotta, hvilken genomflöts af en liten bäck, var under två år min ständiga bostad. Enligt folktron får aldrig någon sjukdom makt öfver den, som vistats i denna grotta, ty den lilla bäcken, en gåfva af Cheunaisi, den store guden, tager bort all sjukdom genom att i sig upptaga alla sjukdomsämnen.

I grottans vägg fanns en trång öppning, genom hvilken tjänaren satte in mat. Tjänaren var förbjuden att se på den unge novisen. Därför vände han alltid bort ansiktet, då han nalkades grottan. Mycket hastigt sköt han in maten och sprang sedan sin väg. Många gånger föll såväl mitt té som ris i vattnet, men jag klagade ej däröfver. Den ljufva tanken, att jag en dag skulle bli en stor lama, förtog sorgen.

När jag var tretton år, kom en kvinnlig missionär under tibetansk förklädnad in i landet. Som hon medförde åtskilliga kuriositeter, hvilka vi aldrig förr sett, bjödo vi henne härberge i utbyte mot dem. Vi kommo snart till uppgörelse och förde henne till hennes rum. Följande dag berättade några män, som kommit från en aflägsen trakt, att de hört just en kvinna förkunna en okänd lära.

Vår gäst fördes nu inför min fader, som tagit plats på en klippa. Och från denna plats framställde han en fråga till folket, hvad som skulle göras med kvinnan.

»Döda henne», ropade en. »Kasta henne utför klippbranten», föreslog en annan. Till sist framlade en äldre man, ledaren för hopen, följande förslag: »Hämta en sadel, försedd med skarpa järnspetsar! Den skall hon rida på. Utan tortyr gifves ingen förlåtelse». Som rådet kom från en gammal man, vann det genast gehör. En sådan sadel anskaffades och lades öfver en häst. Sedan lyftes den stackars kvinnan upp i sadeln. Detta blef början till min omvändelse.

Under tortyren föll en bibel från hennes hand. Det var en engelsk bibel. Min fader kastade den på elden. Men från bibeln nedföll ett litet blad, som ingen lade märke till. Jag beslöt att söka komma åt det för att se, hvad som stod därpå. Sedan jag ledt omkring hästen några hvarf, lämnade jag tygeln till en lama, en vän till mig. Denne förde den kvinnliga missionären öfver gränsen till Indien — dock ej på den hvassa sadeln. Jag gick först flera gånger rundt omkring den lilla pappersbiten, lät så min bönekvarn falla till marken och passade sedan på, på samma gång jag tog upp denna, att också taga upp den lilla papperslappen. Den var svart af smuts, ty många hade trampat på den. Jag torkade af smutsen och läste dessa ord: »Ty så älskade Gud världen, att han utgaf sin ende Son, på det att hvar och en, som tror på honom, icke skall förgås utan hafva evigt lif.»

Dessa ord väckte min uppmärksamhet, ty vår gud, Cheunaisi, gifver aldrig någon evigt lif.

Jag beslöt därför att ej gifva mig någon ro, förr än jag fått veta, hvad dessa ord kunde betyda. Snart sökte jag upp en kamrat och frågade honom, om han ej ville följa mig ut och söka efter denne okände Gud. Tillsammans gingo vi två in i en grotta för att läsa den lilla versen. Slutligen beslöto vi oss för att söka upp missionären och fråga henne, hvar denne Gud stod att finna.

Sedan, tänkte vi, skulle vi begifva oss ut för att söka upp honom. En lama berättade oss, att kvinnan just vistades i närheten af gränsen, och dit styrde vi våra steg. Vi arresterades emellertid, emedan det troddes, att vi ämnade rymma från våra hem.

Efter någon tid gjorde jag åter ett försök att komma i väg. Denna gång tog jag en annan riktning men föll i röfvarehänder. Röfvarne i Tibet skona sällan lifvet. Dessa röfvare togo ifrån mig allt. En af dem ämnade äfven taga den lilla pappersbiten, då jag genom att göra bruk af min fingerfärdighet hastigt rullade ihop den till en liten kula och stoppade den i örat. Jag tänkte nu återvända hem. Men sedan jag åter läst min vers, lämnade jag tanken härpå och fortsatte min vandring i hopp att finna missionären.

En dag kände jag mig varm och trött. Jag satte mig då ned på en klippa för att läsa min vers, då, o fasa, upptäckte jag icke långt bakom mig en svart björn. Ingen sten fanns till hands, ingen staf hade jag att försvara mig med, och ingen plats fanns, där jag kunde söka skydd. Endast några sekunder återstodo, innan björnen, som rusade emot mig, skulle rifva mig i stycken. Modet svek mig. Just då upptäckte jag till höger en liten grotta och invid dennas öppning en sten. Hade jag haft tid, skulle jag ha rullat den framför grottans öppning. Nu hann jag emellertid ej mer än springa in i grottan. Björnen, som kom rusande nedför berget, störtade ned på stenen med en sådan fart, att denna rullades fram för öppningen af grottan. Mitt lif var räddadt. Jag sade till mig själf: »Denne Gud, som älskade världen, måste finnas någonstädes. Jag måste få reda på honom. Björnen höll vakt utanför under tvenne dygn. Därefter aflägsnade han sig. Jag kunde nu maka undan stenen och gå ut igen. Det första, jag gjorde, var att sätta mig ned och åter läsa min vers. Väl hundra gånger tror jag, att jag läste dessa ord: »Så älskade Gud världen, o. s. v.»

Sedan råkade jag ej ut för några vidare äfventyr. Slutligen lyckades jag få reda på, hvar missionären uppehöll sig, och när jag kom fram till platsen, skickade jag in till henne mitt språk i st. för visitkort.

Mitt lif har sedan varit helgadt till min Mästares tjänst, och, om Gud låter mig få studera, är det mitt hopp att få öfversätta bibeln till tibetanska.

Strödda meddelanden.

För några månader sedan föreslog intendenten i Shanghai, att de stora summor, som nu användas för fädernedyrkan i Kina, i stället skola anslås till skolor. På grund häraf hafva kineserna i Singapore beslutat att ej vidare anställa några processioner eller hålla några fester till förfädernas ära. Skolmedlen hafva på så sätt ensamt i den staden ökats med omkring 375,000 kronor. Man beräknar, att det kinesiska folket årligen använder omkring 400 millioner kronor för fädernedyrkan. Med förvåning se vi, huru kinesernas uppfattning håller på att undergå en genomgripande förändring, t. o. m. när det gäller hufvudpunkterna i deras urgamla religion.

Det största missionssällskapet i världen säges vara det Engelska kyrkomissionssällskapet. Detta har 1,356 missionärer i verksamhet på olika fält samt 8,850 infödda medhjälpare. Antalet lärjungar, som besöka dess skolor, uppgår till 130,239, och de nattvardsberättigade till omkr. 88,800. År 1905 upptogos 12,291 personer genom dopet i de olika missionsförsamlingarna. Engelska kyrkomissionssällskapet har en årlig inkomst af mellan 7—8 millioner kr.

För S. M. K:s missions- och bönekretsar.

Se årsberättelsen och brefafdelningen.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under april månad 1907.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
362.	Till G. A. Stålhammars underh. gm E. S.	900: —	
363.	M. M., Jönköping	10: —	
364.	»Ett tack»	10: —	
365.	1:a halfårsunderhållet till frk. Agnes Forssberg gm K. M. A.	600: —	
	Transport kr.	1,520: —	

	Transport	1,520: —
368.	Missionsaskar fr. Ingelstorp gm F. M.	40: —
569.	N. E., Löderup	10: —
370.	En Kinavän i Gbg gm A. A.	2: —
371.	Söndagsägg	30: —
372.	Kollekt i Örebro gm S. J.	50: 05
373.	P. K., Kristinehamn	10: —
374.	Sparbössemedel fr. Edsberg gm G. W.	5: 25
375.	H. W.	1: —
376.	Kollekt i Gropen	16: 63
377.	Vid ett föredrag å K. F. U. M., Kristinehamn	34: —
378.	Vid en bönestund i Betlehem, Karlstad	21: 60
379.	» d:o d:o i domkyrkan, »	24: 78
380.	» d:o d:o i Filipstad	13: 70
381.	» d:o d:o å K. F. U. M., Filipstad	8: 87
382.	Vid en bönestund i Hackvad gm A. N.	10: 80
383.	C. W. gm dito	10: —
384.	K. A. gm d:o	—: 50
385.	Från en syförening i Bärsta gm A. P.	100: —
386.	Från missionsvänner i Hörsta gm P. L. Kumla	30: —
387.	Vid Kinaaftnar i Ytterlännäs prästgård	25: —
388.	F—n gm A. A., Lindesberg	20: —
389.	Gm F. Ö., Spöland, insaml. vid en bibelförklaring i Bergnäs 14 mars 11 kr., Vännäs missionskassa 4 kr. s:a	15: —
390.	Från en missionsvän i Kumla	105: —
391.	M. N., Jönköping	100: —
392.	J. I. d:o	10: —
393.	L. M. F., 2:a kvartalet till fr. Nylins underh. gm I. F.	300: —
394.	»Från vänner i Krfrs»	10: —
395.	»Ett löf till hedningarnas helbrägdagör.»	750: —
397.	Onämnd gm G. B., Bjurbäck	500: —
398.	Tackoffer åt Herren, O. & H. K., Lund	8: 35
399.	Kollekt i Fårbo 1 april gm M. K.	12: 11
400.	K. B., Göllhult gm d:o	2: —
402.	J. K., Uppsala	100: —
403.	Kollekt i Mikaelskapellet, Uppsala	62: —
404.	Forsby syfören. i V. Tollstad gm G. A. W.	40: —
405.	Onämnd i Hästholmen gm d:o	5: —
406.	E. W., Sthlm	15: —
407.	Dahla Blåbandsfören. gm A. Ö.	20: —
412.	J. & K. B.	50: —
413.	Noglarps jungfrufören. gm M. W. t. julladdan	12: —
415.	Hörsta kristna Ungdomsfören. till A. Hahnes underh. gm P. L.	20: —
416.	A. E., Sthlm	75: —
417.	A. H., Nykil	5: —
418.	Markus 5: 36	300: —
419.	Barnsyfören. i Berghäll gm M. L. Helsingf.	71: 60
421.	E. L.	20: —
422.	E. E—s. sista tackoffer på jorden	27: 40
423.	L. M., till N. Högmans underhåll	1: —
425.	A. H., Karlstad	15: —
427.	Tackoffer	33: 50
428.	Kollekt i Simtuna gm G. A. Ö.	29: 10
429.	Från missionsvänner i Edesta	18: —
430.	A. D., Alvestad	10: —
431.	Från missionsvänner vid Flisby kyrka	50: 60
432.	K. F. U. K:s centralfören. för frk. M. Björklunds underhåll och hemresa	150: —
433.	Sparbössemedel fr. I. S. gm A. B., Skellefteå	7: 15
435.	Mossby äldre mfg gm C. N. t. M. N:s underhåll	25: —
437.	E. Å.	20: —
438.	Sparbössemedel från Oskar, Aimée & Robert L.	12: 25
439.	Af onämnd	5: 50
442.	Tackoffer	172: —
443.	Stora Mölarps öresfören. gm. E. O., Katarp	50: —
	Transport kr.	5,218: 74
	Transport	5,218: 74
447.	I. A., Kina	1: 30
448.	Missionsvänner i Höganäs Öfre till H. Linders underhåll gm S. A. A.	65: —
449.	S—dt, Skellefteå gm A. B.	10: —
450.	L—st	2: —
451.	G. R.	10: —
452.	Östergötlands Ansgarieförcn. gm G. P.	300: —
		5,607: 04

Särskilda ändamål:

366.	Af Daggryningen i K. M. A. till skolan i Puchow	500: —	
367.	Till biblar eller delar af bibeln på kinesiska af H. L. gm M. B.	50: —	
396.	Vid församlingsafton i Stefanssalen, Sthlm, bokfonden	200: —	
401.	»Till min lilla familj i Kina, för bildande af en fond att användas vid behof, C. F. O., Huskvarna	500: —	
408.	Från Kinakretsen i Uppsala för underhåll af infödd evangelist i Berglings distrikt gm G. G.	150: —	
409.	D. E. L. till de hungrande	10: —	
410.	D. E. L. till skolfonden	10: —	
411.	J. & K. B. till infödd evangelist	150: —	
414.	E. R., Sthlm, till bokfonden	100: —	
420.	Till barnen i Kina gm E. R.	10: —	
424.	Lilla Svenska Barntidningen till hednabarnen	20: —	
426.	Till de hungrande	45: —	
434.	Kollekt i Maria-salen gm S. N., bokfonden	23: 45	
436.	Halfårsunderhåll åt Kao Tsing fr. S. N. & A. B., Skellefteå	75: —	
440.	A. B. till underhåll af inf. evangelist	75: —	
441.	E. L., Falun, till gosskolan i Tungchow	100: —	
444.	Visby femöresförening till H. Linder för anordnande af bibelklasser	24: 25	
445.	Till underhåll af en gosse gm A. D., Växiö (A. B. 10 kr.; J. P. J. 10 kr.; B. N. 10 kr.; H. C. 5 kr.; B—t 5 kr.; A. D. 5 kr.; M. K. 5 kr.	50: —	2,097: 70
446.	A. F., Södertelje, till de hungrande	5: —	
	Summa kr. för mars		7,704: 74
	Under jan. och mars månader kr.		27,043: 82
	Under jan.—april månader kr.		34,748: 56

Privata gåfvor till syskonen i Tungchowfu,

som vid upproret förlorade sina tillhörigheter.

Anvisningens n:r		Kr. Ö.
494.	Till Linder, Högman, Anna Eriksson fr. E. L., Falun	100: —
495.	» N. Högman fr. M. H., Björnö	20: —
498.	» Syskonen i Tungchow från vänner i Wrigstad gm E. B.	30: —
499.	» dem som lidit vid Tungchow-fu sköfling, A. B.	25: —
500.	D:o från E. S., Wännäs, gm A. B.	5: —
301.	» » G. G., Robertsfors gm d:o	5: —
302.	A. F. till syskonen i Tungchow-fu	5: —
303.	H. P., Gbg, till d:o	20: —
	Summa Kr.	210: —

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Låt dina gärningar uppenbaras för dina tjänare och din härlighet öfver deras barn!

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget, 1907.

12. Årg. 15 Juni 1907. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Sinims Land.

Missionsblad för Svenska Missionen i Kina.

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redaktör: Josef Holmgren. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35.

Hsiong-ta-lao.
(Se sid. 93.)

Innehåll:

Bönens välsignelse. — Jesu smörjande. — Den nuvarande ställningen i Kina. — Från hemarbetet. — Från missionens ledare på fältet. — En vän i nödens tid. — Ku Chen-piao. — Brefafdelningen. — Strödda meddelanden. — Etnografiska missionsutställningen. — Jullådorna. — Redovisning.

Kommittéen för "Svenska Missionen i Kina", Stockholm Malmtorgsgatan 8, 2 tr.

Bönens välsignelse.

Och hvad helst vi bedja, få vi af honom, emedan vi hålla hans bud och göra det, som är behagligt inför honom. 1. Joh. 3: 22.

Mitt barn, om du *kunde bedja*, så skulle *mitt hjärta* ständigt stå öppet för dig. Och hvar i hela världen finner du väl ett hjärta, som liknar mitt hjärta, en kärlek sådan som min kärlek, en trohet sådan som min trohet, ett förstående såsom hos mig?

Om du kunde bedja — så stode *min arm* till ditt förfogande. Och hvar i hela världen finner du väl en arm, allsmäktig som min, öm och skyddande som min? Hvad skulle väl vara mig för svårt och tungt, hvad skulle väl vara omöjligt för mig?

Om du kunde bedja — då skulle *mina ögon* alltid vara för din räkning. Hvilken frestelse skulle väl, osedd af mig, nalkas dig? Hvilken sorg skulle väl drabba dig, hvilken börda lägga sig öfver dig, utan att jag märkte det? Nej, mina ögon skulle se allt.

Om du kunde bedja — hela *mitt lif* skulle då stå till ditt förfogande: min frid, som af ingenting kan störas, min kraft, som är oöfvervinnelig, min rättfärdighet som är utan vank, min helighet, som är utan fläck.

Vill du icke lära dig bedja, verkligt bedja?

Om du på allvar vill lära dig bedja, skall jag skänka dig ett förebedjande, prästerligt hjärta, då kommer du att på ditt hjärta bära mitt rikes sak, själarnes angelägenheter, och bära fram dem till mig; och hvilken källa af glädje skulle jag då icke öppna för dig!

Vill du lära dig bedja? Eller vill du icke gå in på villkoren?

Endast för ett lydaktigt, åt mig utan alla förbehåll öfverlämnadt hjärta kan jag uppenbara mig och min härlighet.

(Ur »Chinas Millionen»).

Jesu smörjande.*)

Joh. 12: 1—8.

Lots hustru står som ett varnande exempel för oss. Hennes hjärta hängde fast vid Sodoms nöjen och ägodelar. Maria åter är värd att minnas af en helt annan orsak. Hon var villig att offra *allt* af kärlek till Herren. Judas värderade hennes gåfva till tre hundra penningar, en i sig själf ganska stor summa, och som för Maria i hennes omständigheter måste hafva varit nästan liktydig med en förmögenhet. Våra kinesiska kvinnor hafva få utvägar att förtjäna penningar, och det är troligt, att de judiska kvinnorna ej voro bättre lottade. Jag tänker, att Maria ej hade kunnat anskaffa denna summa på en gång utan måst hålla på att spara under en längre tid. Men när hon ändtligen sparat ihop den erforderliga summan, köpte hon den *bästa* smörjelse, som fanns att få. Därmed visade hon, huru stort värde hon satte på Herren Jesus och tillika, huru djup vördnad hon hyste för honom. I detta hänseende framstår hon för oss som ett efterföljansvärdt exempel.

Jag har gifvit akt på, att då medel insamlas för Herrens verk, ett ganska stort antal odugliga kash nedläggas i skålen. Vid ett tillfälle funnos ej så få tiocents stycken i kollekten, men de voro alla falskmynt. Bröder, detta är ej att gifva Herren det bästa. Här får han i stället det sämsta. På Malakias tid gjorde Israels barn på samma sätt. »I frambären, hvad röfvadt och lytt och svagt är, och frambären sådant till offergåfva», klagar också Herren genom profeten. Tog Herren emot deras offer? Nej, utan han säger: »Bjud ett sådant åt din ståthållare. Månne han blir nöjd med dig eller varder dig bevågen?» I Rom 12: 1 låter Herren oss veta, hvad han menar med gudstjänst. Men ehuru orden där äro så tydliga, är det ej ovanligt, att man får se sådana, som akta gudstjänsten så ringa, att de under densamma slå sig till ro och sofva. Dessa människor äro lika ett bröd, som ej blifvit vändt, som är blott halfgräddadt och ej genombakadt.

Märk vidare, att Maria visade ganska mycket mod och en stor kärlek, då hon torkade Jesu fötter med sitt hår! Aposteln Paulus säger oss, att kvinnans långa hår är hennes ära, och det ordet förstå våra kvinnor väl. I allmänhet äro vi ej villiga att tvätta en persons fötter, såvida vi ej akta honom mycket högt. En moder t. ex. är ju villig att tvätta sitt barns fötter. Att därvid torka dem med händerna är det längsta, hvartill en moder kan gå, men denna kvinna torkade Jesu fötter med sitt hufvudhår, just med det, som var hennes ära. Bättre kunde hon ej visa, huru högt hon värderade Herren. Den kvinna, som omnämnes i Luk 7 kap., gjorde på samma sätt och visade därigenom äfven hon djupet af sin vördnad. Men båda dessa kvinnor utsattes för kritik — den ena från utomstående, den andra från lärjungekretsen. Den ena kvinnan var en synderska, den andra hade en oklanderlig karaktär. Maria lät dock ej kritiken störa sig. Hon lämnade sitt anseende i Herrens hand. Hon lät ingenting hindra sig i sin kärleksgärning. Kritiken var skarp. Hon anklagades för slöseri. Ingen anklagelse är svårare för en kinesisk kvinna än just denna. Slöseri, att ej rätt kunna bruka de penningar, hon får i sina händer — en sådan skymf är outhärdlig. För synderskan var det svårt att höra Simons kritik, men han var ju ändå blott en farisé, och hon kunde därför ej vänta bättre af honom. Vida svårare var det för Maria att få höra klander från själfva apostlakretsen, från dessa, af hvilka hon kunde ha väntat en bättre förståelse! Men må vi likna Maria i hennes modiga handling och lämna åt Jesus att draga försorg om vår heder och vårt namn!

Ännu en sak är här värd att beaktas. Maria förstod att begagna sig af det enda tillfälle, som gafs. Jesus säger, att hon förvarat denna smörjelse till hans begrafningsdag. Hvarför smorde hon då honom just vid detta tillfälle? Var det hos henne kärlekens förutseende, en särskild inblick i Herrens hemlighet, som kom henne att se, att hennes smöjelse framdeles ej skulle behöfvas, och att hon därför redan nu, då hon hade tillfälle därtill, borde utgjuta den öfver honom?

Alla gissningar å sido, det faktum kvarstår, att Herren ej saknade dem, som smorde honom, när han skulle

* Ur en predikan af en kinespastor Li.

begrafvas, ty både Josef och Nikodemus hjälptes då åt att anskaffa alla de välluktande kryddor, som behöfdes. Vi läsa äfven om huru kvinnorna, som sedan gingo ut för att smörja honom, och som under vägen med oro frågade hvarandra: »Hvem skall åt oss välta bort stenen från grafvens dörr?» funno grafven öppen och Herrens kropp borta. Huru glad var ej Maria då, att hon gjort, hvad hon kunnat, medan hon haft tillfälle att göra det! Må vi följa hennes exempel: göra hvad vi kunna, medan tillfälle erbjuder sig. Maria kunde också göra godt mot de fattiga; dem fann hon alltid omkring sig; men hon skulle ej alltid ha tillfälle att bevisa Herren en kärlekstjänst. Kärlek till Herren är högre än filantropi. Det är godt att göra, hvad vi kunna för de fattiga, men det är ett högre tjänande att göra vår gärning af hjärtats begär, just för att tjäna Jesus. Många kristna äro t. ex. mycket villiga att gifva ut stora summor för välgörande ändamål men se snedt på allt, som mer direkt har Kristi förhärligande till mål. Att göra något för ett andligt ändamål är för dem främmande. Må vi, mina bröder, sätta Jesu ära i främsta rummet, och vi skola finna, att det större omfattar det mindre, att de hvilkas första och högsta mål är att förhärliga Jesus, också äro de, som göra mest för sina medmänniskor.

Den nuvarande ställningen i Kina.

Härom har M:r W. B. Sloan i ett cirkulärbref från mellersta Kina af den 1 sistlidne april gjort följande beaktansvärda uttalande. Han skrifver sålunda:

»Jag har redan haft tillfälle att samtala med flera missionärer, som äga stor erfarenhet, om den närvarande ställningen i Kina. Bland dem, som representera olika distrikt, finnes det, såsom vanligt i dylika fall, olika meningar beträffande folkets hållning, och då jag nu vill söka gifva en sammanfattning af de olika åskådningarna, måste det underförstås, att undantag alltid finnas från hvilken som helst allmän framställning af sakernas läge i Kina».

»Ingen synes betvifla det faktum, att ett betydande uppvaknande äger rum bland kineserna såväl med afseende på tänkesätt som handlingskraft, och detta erfar man icke allenast vid kusten och i de lifliga handelscentra utan äfven långt inne i landet bland den jordbrukande, annars tröga befolkningen, där det är en rörelse af ett nytt lif och ett medvetande om att en ny dag nalkas. Det är, då man kommer till frågan om, hvilken riktning hela denna rörelse skall taga, och hvilka resultaten af densamma skola blifva, som man finner en stor olikhet i uppfattningen. På det hela taget synas de, som väl känna kineserna, vara af den tanken, att den stora massan af folket icke är ogynnsamt stämd mot utländingarna och helt visst icke fientlig mot missionärernas arbete. Man måste likväl taga ett nytt element med i beräkningen, nämligen de studenter, som i tusental samlas i Japan och efter längre eller kortare tid återvända hem. Deras sinnen äro till största delen fulla af omogna, halfutvecklade idéer angående deras land och möjligheterna för dess framtid. Deras tankeriktning är väsentligen regeringsfientlig och äfven främlingsfientlig, emedan de anse, att utländingen genom sin närvaro står i vägen för deras älsklingsidéer om Kinas utveckling till fromma för dess eget folk. Att här undersöka, i hvad mån de hafva rätt i denna åsikt och i hvad mån de misstaga sig, skulle för mig blifva ett alltför vidlyftigt ämne. Det synes tydligt, att under världens nuvarande tillstånd är det icke möjligt för något folk att afstänga sig själf från alla andra, och Kina kan icke utgöra ett undantag från denna regel. Myndigheterna äro likväl fullt berättigade att försäkra sig om skyddsmedel, som förhindra, att Kinas förbindelser med utländska nationer handhafvas till förfång för dess eget folk.

»Regeringen och de lokala ämbetsmännen hafva väl reda på den regeringsfientliga känslan hos studenterna, och helt nyligen hafva ett antal personer blifvit förordnade att tjäna som spioner och försöka hämma denna rörelse. Flera arresteringar hafva verkställts, och icke få afrättningar hafva ägt rum. I några fall hafva fullt oskyldiga personer blifvit arresterade, och när några sådana afrättas, skaffar regeringen sig själf hundratals fiender och fiender af ett slag, som icke lätteligen låta sig lugna. Det är obehöfligt att säga, att allt detta skapar en farlig situation, men det synes otvifvelaktigt, att regeringen ännu är stark nog att försvara sin plats. Med den nya armén och en förökad lätthet att förflytta trupper är det äfven jämförelsevis lätt att undertrycka ett uppror i dess begynnelse.

Då det kinesiska folket påverkas af rörelser af nu angifna art, är det oundvikligt, att äfven den kristna kinesiska församlingen skall känna deras inflytande. Det finnes äfven på många trakter en stark böjelse hos de kristna kineserna att intaga en oberoende ställning och att självständigt sköta sina egna intressen. Detta blir sannolikt ett af de allvarligaste problem, som missionerna i Kina komma att möta i en icke aflägsen framtid. Det skall blifva omöjligt att upprätthålla den gamla ståndpunkten, hvarunder den utländska missionären betraktats såsom centrum för visdom och myndighet och kineserna intagit en underordnad ställning. Allt detta skall blifva till nytta. Men tydligt är, att om kineserna nu hastigt skulle lösgöra sig från de råd och det stöd, som missionären ännu kan gifva dem, komme det förvisso att inträffa allvarsamma olyckor i den närmaste framtiden. Jag behöfver näppeligen påpeka, att detta förhållande högeligen påkallar bön i två afseenden. Först att visdom och vidhjärtenhet må gifvas alla, som äro ansvariga för arbetets bedrifvande från missionärens ståndpunkt, och för det andra, att de kinesiska kristna må få tålamod och tillförsikt, under det arbetet befinner sig i detta öfvergångsstadium. Ett mycket hoppingifvande tecken för den kristna församlingens framtid utgör sådana mäns verksamhet som t. ex. d:r Lis. Denne man står för närvarande ganska ensam, men vi kunna bedja Herren, att han snarligen uppväcker andra lika hängifne män med alla de olika gåfvor, församlingen behöfver för sitt fullkomnande. D:r Li är inföding från Shanghai men talar mandarindialekten och äfven engelska tillräckligt flytande för att göra sig förstådd, så att hans tjänst kan blifva i hög grad nyttig i Kina och äfven utöfva ett nyttigt inflytande på de kristna utländingarna. Han blef omvänd för några år sedan i Tientsin, och under de sista åren har den Helige Ande lagt på hans hjärta, att

ett särskildt arbete är honom anförtrodt, nämligen att uppfordra sina troende landsmän till ett rikare lif i Kristi gemenskap. Han känner icke, att han är kallad till evangelist men till att besöka de kristna församlingarna i Kina och att för dem, som redan äga någon kunskap i evangelium, framställa den rikedom, som finnes i Kristus. Jag har hört talas om flere missionärer, som hafva fått en bestämd välsignelse genom att komma i personlig beröring med denne man, och en vid dörr synes vara öppnad för honom. Denna morgon har jag genomläst några korta anteckningar från föredrag, som han hållit i Wuhu, och grundtanken i hans undervisning är förnämligast: Kristi inneboende i våra egna hjärtan och följden af ett sådant inneboende för vår karaktär och vår aktiva tjänst i alla praktiska förhållanden. Jag förstår, att d:r Li icke med mycken tillfredsställelse ser på den närvarande rörelsen inom den kristna kinesiska församlingen, emedan han känner, att den icke härleder sig från Guds Andes ledning utan snarare från det naturliga hjärtats själfförhäfvelse. Jag omnämner detta, emedan det är godt för oss att känna till alla sidor, då vi söka att bilda oss ett omdöme om de rörelser, som nu äga rum i Kina. —

Från hemarbetet.

K. . . . den 4 maj 1907.

Ett af våra kvinnliga ombud i landsorten har tillskrifvit oss följande, som mycket uppmuntrat oss, och som vi meddela, i hopp att det kan blifva till hjälp för andra kära syskon, som då och då vilja hafva ett litet möte för Kinamissionen men känna sig villrådiga om hur ett sådant skall kunna anordnas.

Vår syster skrifver:

»Mjölskäppan tog icke slut, och oljekrukan vardt icke tom efter Herrens ord.» 1 Kon. 17: 16.

»Ropa till mig, så vill jag svara dig!»

Nu har jag hela veckan riktigt längtat efter att få skrifva och tala om, det vi i söndags (den 28 april) hade en Kinamissionsafton.

Såsom en yttre, och, jag vill äfven hoppas, inre frukt däraf fingo vi sex nya prenumeranter på »Sinims Land».

Och nu till vår första Kinaafton!

Herren hör bön och gör långt utöfver, hvad vi kunna bedja eller tänka! Lof och tack! Vi voro ett 30-tal samlade på K. F. U. K., och började vi först med sången »Gör det lilla du kan», hvarefter frk. A. ledde i bön samt sade några ord med anledning af vår samvaro. Därefter dracks kaffe och besågos en del kinesiska fotografier och småsaker.

Vi hade letat ut flere bitar ur Sinims Land, och gjorde frk. A. ett sammandrag, börjande med en bit af pastor Lindhagen (som står i »När och Fjärran») »Allvar», där det så dyrbart visas, att det i vårt missionsarbete bör vara heligt allvar, att vi såsom aposteln Paulus böra *kämpa* för själarnas uttagande och bevarande, samt att den kampen är minst lika hård *nu*, om ej hårdare än under gångna tider. Herren väntar, att vi skola ställa oss till hans förfogande som hans medarbetare. Och äfven om detta arbete liksom allt annat har sin kamp och möda, bör det ej vara oss tungt att kämpa för honom, som gifvit sitt lif för oss.

Så kom frågan: *Hvarför* skola vi missionera? Svar: För »att uppenbara Gud för världen» (ur S. L. af D. E. Hoste för 15 juni 1906). Därefter: *Hur* skola vi missionera? Svaret utgjordes af: »Missionen ett räddningsarbete» (ur S. L. af J. Hedengren för den 15 jan. 1907). Så lästes »Tidstecken i Kina» (1 april 1907), sedan »Meddelanden från Komnittéen», samt till sist om Anna Folkes och Jakob Böllings sista stunder. Därefter sjöngs sången »Hvem är den stora skaran där med palm i hand?»

Efteråt talades litet om tidningen och jullådan samt upplästes flere bref från missionssyskonen ute på fältet, som åtskilliga bland oss haft glädjen emottaga. Så slöts aftonen med bön och sång, under det hjärtat var uppfylldt med tack och lof, för att Jesus varit midt ibland oss. —

Hur stort, att våra ofullkomliga böner besvaras för våra kära vänner ute i Kina!

I »trossen»
Eder tillgifna A. H.

* * *

Ett annat af våra kvinnliga ombud skrifver:

»En liten fattig gosse sade, då han af sin syster fick höra, att hon och några andra missionsvänner skulle skicka julklappar till missionärerna: »Jag har *30 öre*. Tänk, om jag finge skicka något till en liten gosse i Kina!» Och visst fick han det. Nu har han sitt lilla paket med i en af jullådorna. Och nog önskar han, att det må få en lycklig resa till Kina och där bringa litet glädje till den, som får det.

Från missionens ledare på fältet.

I januarinumret af S. L. förekom en uppsats, undertecknad M. N. Den var ämnad att upplifva och uppmuntra intresset för missionen och visa, hvad som kan åstadkommas med små tillgångar, där kärleken får vara den drifvande kraften. Men uppsatsen gjorde mer än så. Den upplifvade och uppmuntrade oss härute. Den lät oss förstå, att vi ha vänner därhemma, som kunna föra vår talan, som satt sig in uti missionens uppgift, och som vilja göra, hvad på dem ankommer för att lösa densamma.

Vi tro, att dessa vänner äro många, men det värmde hjärtat att se en af dem framträda på detta sätt.

Exemplet manar till efterföljd. Tack M. N.! Välkommen åter och lycka till fortsatt framgångsrikt arbete!

* * *

Behofven härute äro stora, större än någonsin förut, emedan arbetet utvidgats. Vi behöfva arbetare, män och kvinnor, utsända af skördens Herre. Döden har hämtat hem en af våra bröder, andra syskons krafter äro nedbrutna.

Hvilka vilja komma? Vi härute vänta och bedja, vänta och bedja. Skall skörden gå förlorad af brist på arbetare?

* * *

För hvarje ny arbetare tillföres missionen äfven nya vänner. Sänder därför Herren ut någon, så skall han ock fylla de lekamliga behofven.

* * *

Vi behöfva nya gudstjänstlokaler i Puchowfu och Haichow. Vi behöfva upptaga två nya stationer i Honan. Vi behöfva mer understöd för våra gosskolor. Se där några speciella behof, som, då de blifva kända och föremål för bön, nog äfven blifva afhjälpta.

* * *

I Tungchow-fudistriktet är nu åter allt lugnt. Systrarna Inez Bölling och Judit Gustafsson ha återvändt till Hoiang. Fru Bölling är i särskildt behof af vänners förböner, då hon nu, tillsvidare åtminstone, måste fylla äfven sin afidne mans plats.

* * *

Elevantalet i missionsskolan uppgår i år till 12. De ådagalägga alla mycken flit och uppmärksamhet. Läraren Uang har måst återvända till Hancheng för att kunna vara närmare sitt hem. Den nye läraren Li, 67 år gammal, tycks fylla sin plats utmärkt. Han är en forskare och famlar nu efter ljuset. Dagen efter sin hitkomst skref han en bön till Jesus och Konfucius. Jag påpekade för honom, så finkänsligt jag kunde, skillnaden mellan dessa bägge. Härom dagen kom han till mig med en inbunden bok, innehållande en bön på öfver 1,600 skriftecken till »barmhärtige Jesus». Detta är i allmänhet den vanliga gången. Först: Konfucius, Konfucius, ingen är större än Konfucius. Sedermera Konfucius och Jesus med ett stort likhetstecken emellan. Och så till slut, om Guds Ande får fullborda verket, heter det med Paulus: »Det öfverträffande i min Herre Jesu Kristi kunskap.» — Gamle herr Li påminner ofantligt mycket till det yttre om vår hemgångne vän Fann. Bedjen, att han ock må få genomgå de inre erfarenheter, denne fick göra!

August Berg.

En vän i nödens tid.

En dag fingo vi besök af en mandarin, som särskildt intresserar oss, emedan han under oroligheterna år 1900 visade stor vänlighet mot många af de utländingar, som under sin flykt till kusten kommo till hans distrikt. Han var således ej som så många andra endast en vän i medgång utan äfven i motgång och nöd. Då han under samtalets gång hörde, att jag var svensk, frågade han, om jag kände fröknarna Engström och Pettersson, nämnande deras kinesiska namn. Han sade, att han träffat dem, då de befunnit sig i mycket svåra förhållanden, och var intresserad höra, att de åter voro i Kina. Här ligger nu framför mig fröken Engströms lilla bok »Flykten», hvari hon omnämner det mottagande, hon och de systrar, som åtföljde henne, rönte af just denne mandarin och hans hustru. Jag citerar hennes ord i hopp att uppväcka förbön för denne man, som numera är bosatt i Kaifeng-fu.

Fröken Engström skrifver:

»Huru hade ej Herren stridit för oss igen och tvingat våra fiender att mot sin vilja hjälpa oss! Snart fingo vi möta en stor och angenäm öfverraskning. Mandarinen i nästa Ia-men i Shen-kiu-hsien var nämligen mycket vänligt stämd och tog emot oss såsom sina gäster. Ett trefligt rum ställdes till vår disposition, en frisk eld upptändes där midt på golfvet för att torka våra kläder, och sedan uppdukades en riklig kinesisk festmåltid, hvarefter mandarinens fru kom för att hälsa på oss och äfven förse oss med ett ombyte torra kläder. På 14 dagar hade vi ej ätit kött eller någon sorts ordentligt lagad föda, hvarför detta smakade öfver all beskrifning väl, isynnerhet som det kom så oväntadt och som ett direkt bevis på vår Faders omtanke om oss. Mandarinen skref också ett bref till de öfriga mandarinerna på vår väg och uppmanade dem, att de skulle behandla oss väl samt lämna oss det bistånd, vi behöfde under resan. Han lämnade brefvet till sina soldater med befallning att framvisa det vid nästa Ia-men och sedan öfverlämna det till följande eskort. Tidigt nästa morgon lämnade vi vår snälla mandarin, som också försett oss med bröd och vägpenningar, och styrde nu kosan emot Tai-ho hsien».

Så långt fröken Engström. Mandarinens namn är »Hsiong-ta-lao». Han har träffat samman med många utländingar och känner kristendomens sanningar.

Innan han lämnade oss, lät han sitt porträtt tagas, och presentera vi honom nu för Sinims Lands läsare.

Jane Guinness
f. af Sandeberg.

Ku Chen-piao.

Som jag hoppas, att det finnes några af Sinims Lands läsare, som i bönen ihågkomma f. d. kejsarens ordonansofficer Ku Chen-piao och kanske undra, huru han nu har det med sin Gud, vill jag meddela något om honom, på det att förbönen må få ny olja på elden.

Ku fu-ie, som vi kallade honom, fick en afton i höstas mycket hastigt order att eskortera en trupp soldater till provinsen Kansu's hufvudstad Lan-cheo. Ordern kom sent, och han måste genast packa sina saker samt resa före dagningen nästa dag med soldattruppen och en högre ämbetsman, som ej kunde fördröja sin resa. Han hade därför icke tid att komma och säga oss farväl utan försvann helt plötsligt. Vi undrade, huru saken hängde ihop men fingo efter ett par dagar bref från missionär Stålhammar, som hade fått i uppdrag af Ku fu-ie att skrifva och säga, huru det förhöll sig. Vid ankomsten till Nienchi, som han passerade på sin väg, hade han fått några ögonblicks tid att besöka missionsstationen.

En tid, innan han lämnade oss, hade han också fått order att resa till Lan-cheo. Vi sade honom då, att vi ville bedja Gud ändra ordern, ty vi voro rädda, att han skulle få för svårt att bestå såsom kristen. Genom en förbiresande missionär hade vi nämligen hört, att lifvet i Lan-cheo Ia-men var mycket gudlöst. Ku fu-ie var också villig att afstå från resan. Kort därefter kom det också en kontraorder samt ett förordnande för honom till kusten, hvaröfver vi voro så glada. Vid den tiden hade han en dröm, som han mycket tänkte på. Han tyckte, att han föll i en djup grop

fylld af gyttja och stillastående vatten. Han arbetade med händer och fötter för att komma upp men förgäfves. Slutligen kom han ut i rinnande vatten. Han ropade på hjälp för att bli räddad från att drunkna och hörde så en röst, som ropade: »Vänd dig åt stranden vid Lan-cheo! Där kan du komma upp ur vattnet.» Han talade om denna dröm för oss och frågade, om det icke var en uppenbarelse af Gud, att han ändå skulle till Lan-cheo och ej till kusten. Vi vågade ej säga något bestämdt men sade honom, att drömmar icke alltid voro att lita på. Emellertid kom omkring ett par veckor efter denna dröm den andra plötsliga ordern. Nu hafva vi fått tvänne bref från Ku fu-ie, sedan han anländt till Lan-cheo. I det sista talar han med glädje och tacksamhet om huru Gud vårdat sig om honom både andligen och lekamligen. Han behöfde ej stanna i Ia-men utan fick bo 45 li väster om Lan-cheo samt där hafva ledningen af en soldattrupp. Har öfver 30 Tls = 90 kr. i månaden samt frihet att vittna om Gud så mycket han vill. De engelska missionärerna i Lan-cheo hade tagit så vänligt emot honom och bjudit honom att bo på stationen under de 3 veckor, han väntade på sin utnämning. På stationen hade han emellan 30—40 församlingsmedlemmar att umgås med.

Han verkar nu bland soldaterna, som han sade oss, att han önskade få göra. Han är en lycklig kristen, som helst sjunger sånger om seger. Bedjen i fortsättningen för honom och kommen ihåg, att han är långt skild från sina närmaste, som ännu bo i Peking!

Eder i arbetet lyckliga

Sigrid Engström.

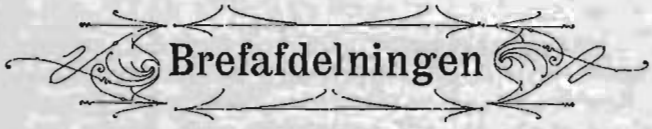

Utdrag ur bref från V. Vester.

Haichow den 1 april 1907.

För en tid sedan var jag inbjuden till en församlingsmedlem på en större begrafning. Ehuru i densamma deltogo mellan sju och åtta hundra personer, förekom till vår stora glädje intet, som sammanhängde med hedniska bruk. Vid den stora fina festen natten till begrafningsdagen *förekom intet vin!* Detta var ett djärft steg af vår käre broder »U», ty en hel del af hans från aflägsnare trakter komna släktingar väntade helt visst, att vinet skulle »flöda i strömmar». I stället höllos tal af två diakoner och en evangelist, under det att de till ett trettiotal uppgående rätterna i hastig följd aflöste hvarandra. I talen betonades det fördärfliga i vindrickande och opierökning samt påpekades, hvarifrån den hedniska seden kommit att för de aflidnas räkning bränna papperspenningar. Jordfästning i samband med en mindre gudstjänst förrättades i enlighet med församlingens ritual. Detta var något alldeles nytt för större delen af de närvarande men syntes göra intryck på många. Också hördes flera utropa: »Detta måste vara det rätta och sanna sättet».

Dessutom höllos under båda dagarna möten i sorgehuset, till hvilka större delen af de närvarande gästerna infunno sig. Vi tackade efteråt innerligt Herren, som hjälpt, så att hans namn blifvit förhärligadt inför världen och det vid ett tillfälle, då det är ytterst svårt för de troende att bryta med de hedniska bruken. —

Har just nu kommit hem från en sex veckors resa på en hel del platser och fått se många uppmuntrande bevis på att Herrens verk går framåt bland de troende, och att evangelium gärna höres, hvart man kommer. Ja, evangelium är en surdeg, som skall genomsyra hela degen.

* * *

Br. H. Linder skrifver den 2 april 1907.

— — — Mellan 30—40 arbetare hålla f. n. på att reparera, hvad som förstördes af huset i januari. Dessutom ha vi arbetet på de fem utstationerna att se till. Herren vare pris för hälsa och krafter, som vi alla äga, fast vi känna oss riktigt trötta ibland. — —

Så underligt Gud handlar! Då vi nu icke i Tung-chowfu kunna hålla offentliga möten om söndagarna, har Herren i stället gifvit oss dessa 30 à 40 arbetare, som genom arbetskontrakt äro förbundna att morgon och afton samlas till möte. Dessutom ha vi 13 gossar i skolan. Vi bedja och hoppas, att någon af dem må bli frälst, och att världen må få se, att Gud gör satans planer om intet, ja, vänder dem till välsignelse.

I dag har det varit möjligt att till den länge påtänkta festmiddagen inbjuda de vänner (handlande och grannar), som stodo våra kineser på stationen bi före och efter uppploppet. *Före* detta höllo de de våra underrättade om ställningen i staden, så hjälpte de oss vid flykten och *efteråt* med bevakningen af gården.

Ganska fördelaktiga proklamationer ha utfärdats. Dock är det endast Guds Ande, som kan öfvertyga folket om, hvad som är den sanna läran.

* * *

Från vår syster *fru Maria Gilmer, f. Harms,* ha vi nyligen haft ett uppmuntrande bref, hvari hon skildrar en del resor, som hon och hennes man företagit bl. a. till platser, där den kände pastor Hsi med så stor välsignelse verkade under sin lifstid. Från Chaoch'-eng, där fru Hsi åter öppnat en opieasyl, berättar vår syster:

»På söndagen samlades en stor skara kvinnor i fru Hsis rum, innan mötena började. De ville alla lära en bibelvers, som de efteråt vid bönemötet skulle läsa upp utantill. Rummet var alltför litet för alla, som kommo. Kang, bord, stolar och bänkar blefvo fullsatta. De, som icke fingo plats inne, stodo utanför i solskenet och läste öfver sina verser. Efter en stund samlades vi i det rymliga kapellet, där en stor skara åhörare var samlad».

Fru Gilmer slutar sitt bref med följande anhållan:

Viljen I bedja Herren göra oss mer och mer dugliga för denna höga kallelse samt skydda oss på våra understundom lifsfarliga resor och bevara oss vid hälsa, då vi icke alltid kunna få just så lämplig föda och ofta måste sofva i stengrottor, som icke varit eldade på månader?

Hans banér öfver oss är kärlek.

Strödda meddelanden.

Den kinesiska K. F. U. M. i Tokio sänder hvarje vecka en af sina arbetare till Chibo, en länsstad ungefär 11 sv. mil därifrån, för att hålla bibelläsningar vid det Medicinska Institutet, hvarest tjugu kinesiska studerande arbeta. Detta sker på inbjudan af en af dessa studerande, som hade kommit i beröring med K. F. U. M. i Tokio. I ett bref till sekr. Wang skrifver han: »För två år sedan trodde jag, att religion vore nödvändig endast för de okunniga, men nu tror jag, såsom en af de stora filosoferna sagt, att religiösa uppfattningar icke äro grundade på vidskeplig fruktan för naturens osynliga krafter, såsom somliga påstå, utan på människans medvetande om sin egen obetydlighet i ett oändligt universum.»

Följande utdrag ur ett bref från mr C. T. Wang, dateradt den 8 nov., berättar om det underbara nådens verk, som pågår bland de kinesiska studenterna i Tokio: »Dr H. A. Johnston har både kommit och rest nu, men hans besök har inneburit mycket för oss. Efter någon öfverläggning blef det bestämdt, att han skulle hafva två stora möten, ett den 3:dje på f. m. och ett den 4:de på e. m. samt ett salongsmöte för kristna. Det första var besökt af icke mindre än 250 personer. Ändamålet med detta möte var att förbereda det nästa. Vid 6-tiden på aftonen den 4:de började de studerande i större och mindre grupper strömma in, så att lokalen vid tiden för mötets början var nästan lika väl fylld som föregående dag eller med 240 personer. Det ämne, som blifvit annonseradt, var: »Hvad kan kristendomen göra för Kina?» Vid slutet af mötet föreslogs, att de, som ville bestämma sig för att följa Kristus, rättfärdigheten och sanningen, såsom de läras af honom, samt att studera bibeln, skulle gifva detta tillkänna genom att resa sig upp. Öfver hundra af studenterna reste sig. Våra hjärtan jublade öfver att så många följde uppmaningen, trots ateisternas hädiska skrifter.

»Sjungen till Herrens ära en ny sång, ty han har gjort under.»

* * *

Ett nyligen utfärdadt märkligt kejserligt edikt förklarar, att Konfucius upphöjts till jämlikhet med himmelen och jorden samt fått sin plats närmast under Shangti, den högsta gudomligheten. Det antages, att kejsaren förordnat detta för att därigenom bereda kristna ynglingar möjlighet att besöka regeringens skolor. Genom nämnda edikt tillåtes nämligen ingen annan än kejsaren att hädanefter tillbedja Konfucius. Förut har det varit obligatoriskt för alla, som sökt inträde i statens skolor, att visa Konfucius religiös vördnad. Öfverraskande ting hända således i den fjärran Östern.

Bland de många tecknen till framåtskridande i Kina är kanske »Pekings tidning för kvinnor» ett af de märkligaste. Tidningens redaktör är änkan efter en mandarin, fru Chang. Denna kvinna är besjälad af ett varmt intresse för sitt lands framgång, och som hon tillika är öfvertygad, att ingen verklig framgång är möjlig, utan att vidskepelse och fördom undanröjas och kvinnan höjes, vill hon på detta sätt söka verka för sitt mål.

Denna tidning har, ehuru blott ett år gammal, redan börjat blifva en makt i Peking. Den är skrifven på mandarinspråket, lättläst och underhållande. I densamma förekomma fyra afdelningar: 1. nyheter för kvinnor, 2. allmänna nyheter, 3. nyheter från Peking och 4. nyheter från provinserna. Under de allmänna nyheterna finner man telegram från utlandet. Kvinnorna visa sig således hafva intresse för världshändelserna i stort. De ledande artiklarna äro mycket intressanta. Tonen i dem är ofta sarkastisk, och på kritik öfver samhällets lyten sparas ej, medan de andas en glödande fosterlandskärlek.

Man känner, att inom denna märkliga kvinna klappar ett hjärta, som nitälskar för sitt land och sitt folk med en sådan brinnande nitälskan, som allenast en kvinna kan känna. Berättelser och fabler förekomma äfven i hennes tidning, och en afdelning är anslagen till matematik, fysik, hushållsfrågor och hygien.

Etnografiska missionsutställningen,

som är inrymd i Kungl. Vetenskapsakademiens hörsal, Drottninggat. 96, hålles tills vidare öppen hvardagar mellan 9 f. m. och 6 e. m., söndagar mellan 1—6 e. m.

Biljetter tillhandahållas vid ingången till ett pris af 50 öre för äldre och 25 öre för barn.

På denna utställning förevisas tusentals olika föremål, samlade af svenska missionärer i Kina, Kongo, Indien, Ostafrika, Sydafrika, Turkestan, Persien, Kaukasien, m. fl. länder, där det bedrifves svensk mission. Därjämte förevisas fotografier af svenska missionsstationer, litterära verk, utförda af svenska missionärer, skrifprof m. m. från missionsskolor.

Utställningen är utan tvifvel i sitt slag enastående i hela världen och väl värd att beses.

Jullådorna,

i år 18 till antalet, afgingo från Stockholm den 25 maj, och få vi härmed säga ett hjärtligt tack till alla dem af missionens vänner, som med kärlek och omtanke ihågkommit våra utevarande syskon.

Säkert skall det glädja missionens vänner att höra, att bland det, som sändes, äfven var en tandläkarestol samt tandläkareinstrument till missionär H. Linder från doktorinnan A. Koch, Linköping.

På eder äro till och med alla hufvudhåren räknade. Rädens därför icke; I ären mer värda än många sparfvar.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under maj månad 1907.

N:o		Kr. Ö.	Kr. Ö.
453.	K. F.	100: —	
454.	Ett tackoffer fr. J. R.	10: —	
455.	Testamentsmedel efter aflidna Rescombudet Joh. Edquist	5,000: —	
456.	Matt. 28: 19	50: —	
458.	B. B., Sågmyra	5: —	
460.	P. G. P., Erikshill, Borås	100: —	
461.	K. O. A., Risinge, Finspong	25: —	
	Transport	5,290: —	

	Transport	5,290: —
462.	K. D., Örebro	5: —
463.	En tackoffersbössa gm M. T.	33: 86
464.	V—a till Andrew Ericssons underhåll gm d:o	4: 14
465.	»Tackoffer»	50: —
466.	Till Herrens verk, A. R., Lindholmen	5: —
467.	V. C. M. och M. M., Lindholmen	10: —
468.	Från Lindes syföreningar gm N. S.	50: —
469.	A. A.	10: —
470.	»Hittills har Herren hulpit»	50: —
475.	»Ett tackoffer till Herren för bönhörelse» fr. R. L. gm J. L.	5: —
477.	Till fru Böllings underhåll fr. K. F. U. M:s missionskrets, Gbg, gm A. R.	125: —
478.	En gåfva till Herren fr. årets konfirmander i Vånga gm O. E.	30: 10
479.	Från syfören. vid kyrkan gm A. S., St. Mellösa	40: —
480.	Från Egeby syfören. gm d:o d:o	30: —
481.	Insaml. vid fest i Åsby missionshus gm d:o d:o	50: —
482.	Bidrag till Fredrika Hallins underhåll af lärare och lärarinnor i Matteus', Gustaf Vasa och Adolf Fredriks skolor gm O. H.	45: —
483.	Från Undersåkers mfg gm O. H.	75: —
486.	Inträdesafgifter vid missionsföredrag af G. Ö. den 25 april i Alingsås	30: —
487.	F. K:s, B.	40: —
488.	Linderås s. mfg gm A. J., Linderås	25: —
489.	Onämnd	10: —
490.	Till frakt för julpaketen, E. R—n	10: —
491.	Bidrag till frakt för jullådorna fr. E. J., Ödeshög	7: 44
492.	Sparbössemedel fr. lärare och lärarinnor i Brummerska söndagsskolan	68: —
493.	Kollekt i Sparreholm gm J. G.	25: —
495.	G. P., Erikshill, Borås gm G. Ö.	10: —
496.	Sparbössemedel fr. E. L. gm d:o	2: 70
497.	Kollekt i Östad kyrka gm d:o	4: 65
498.	Kollekt i Bergums missionshus gm d:o	16: 10
499.	Ränta på af Rescombudet Edquist donerade medel	127: 08
500.	Kollekt i Kinne, Vedum. och Byslåtterna gm G. Ö.	34: 01
501.	Från Kirkeklokkens Red., Köpenhamn	200: —
502.	Kollekt i Österplana gm G. Ö.	9: 65
503.	M. J., Storgården, Gössäter gm d:o	4: —
504.	Kollekt i Kestads missionshus gm d:o	4: 05
505.	» » Fullösa missionshus gm d:o	12: 42
506.	» » Lilla Månstorps missionshus gm d:o	12: —
507.	» vid Årnäs glasbruk gm d:o	11: 68
508.	» i Immanuelskyrkan i Sköfde gm d:o	17: 50
510.	Bidrag till frakt till jullådorna A. B., Sthlm	25: —
511.	Bidrag till frakt till jullådorna, F. M., Glemmingebro	3: 30
513.	K. F. U. M:s missionskretsar gm P. W. till O. Beinhoffs underhåll	468: 63
514.	Bidrag till frakt för jullådorna fr. H. B., Hofva	2: —
515.	Från Askeryds jungfrufören. gm S. G., Skyttlingebäck, Ancby	30: —
516.	H. Ö., Sthlm	1,000: —
518.	Björkö och Näfvelsjö friförsamling gm M. W.	5: —
519.	Onämnd gm E. S.	20: —
520.	C. L., Ubbarp gm d:o	10: —
523.	Ö. Härads Kristl. Ungd.-förbund till missionär Bloms underhåll gm A. S.	200: —
524.	»Ett minne»	2: —
525.	U. S. i ställföreträdareskap för S. E. gm K. M. A.	400: —
526.	Till frkn E. Burens underh. af A. B.	600: —
	Transport kr.	9,355: 31
	Transport kr.	9,355: 31
527.	Från Sabbatsberg gm E. L.	13: —
528.	Kollekt i Mikaelisalen gm C. J.	11: 76
529.	Kollekt i Kristdala gm E. M.	6: —
530.	J. G.	5: —
532.	Söndagsskolans sparb.-medel gm N. J., Tullgarn	25: —
533.	Lucie	200: —
534.	Från Bråbygdens jungfrufören. gm Ch. M., Kristdala	75: —
536.	Fru G. B. gm F. M. A., Trehörna	20: —
537.	Auktions- och sparbössemedel fr. Mora gm M. S.	102: 25
		9,813: 32

Särskilda ändamål:

457.	Till Agnes Forsbergs skola i Ishi för 1907 fr. Daggryningen i K. M. A.	500: —	
459.	Till de hungrande, A. J., Limhamn, gm I. F., Gbg	5: —	
471.	Till en gosses underhåll, E. W.	50: —	
472.	Till skolfonden, sparbössemedel, H. K., Lund	5: —	
473.	Till skolfonden, från en försäljning i Uppsala gm G. G.	30: —	
474.	Till skolfonden L. E., Stockholm	10: —	
476.	» » E. D. E. L.	30: —	
484.	Sparbössemedel för höst- och vårterminerna fr. syf. för S. M. K. till bibelkvinna i Honan	100: —	
485.	Till skolfonden från d:o	90: 35	
494.	Till söndagsskolfest i missionär Hahnes skola fr. Skärstads n. arbetsför. gm I. S.	10: —	
509.	Fr. H. o. B. »Herrens tionde» till arb. på Stålhammars station	20: —	
512.	Till evangelist åt T. Hattrem fr. J. Tveter, Randsfjord, Norge	100: —	
517.	M. W. till bibelkvinna	115: —	
521.	Jönköpingskretsens kristl. Kvinnoförb. till bibelkvinna åt Ida Andersson	150: —	
522.	Alingsås mfg till gosskolan i Honan-fu gm J. G.	100: —	
531.	Halfårsunderhåll för Manao, M. T.	80: —	
535.	Till de hungrande, A. F., Södertelje	5: —	1,400: 35
	Summa kr. för maj		11,213: 67
	Under jan.—april månader kr.		34,748: 56
	Under jan.—maj månader kr.		45,962: 23

Privata gåfvor till syskonen i Tungchowfu,

som vid upproret förlorade sina tillhörigheter.

Anvisningens n:r		Kr. Ö.
304.	N. Högman från G. S.	10: —
305.	Anna Eriksson från K. O. A., Finspong	10: —
309.	Linders fr. N. J. och N. S., Bornholm	20: —
312.	A. F. till syskonen i Tungchow-fu	5: —
313.	Från vänner i Mariestad gm E. D. till syskonen i Tungchow-fu	65: —
314.	N. Högman fr. G. B. A.	75: —
	Summa Kr.	185: —

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Rättelse: Anvisningen 302, redovisad i föregående nummer: A. F. 5 kr., skulle vara från H. P., Gbg till syskonen i Tungchow-fu 20 kr., anvisningen 303 skulle vara till fr. S. H. till Anna Eriksson, 5 kr.

Veten, att Herren är Gud! Han har skapat oss, och hans äro vi, hans folk, hans fosterfår. Ps. 100: 3.

Stockholm, Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget 1907.